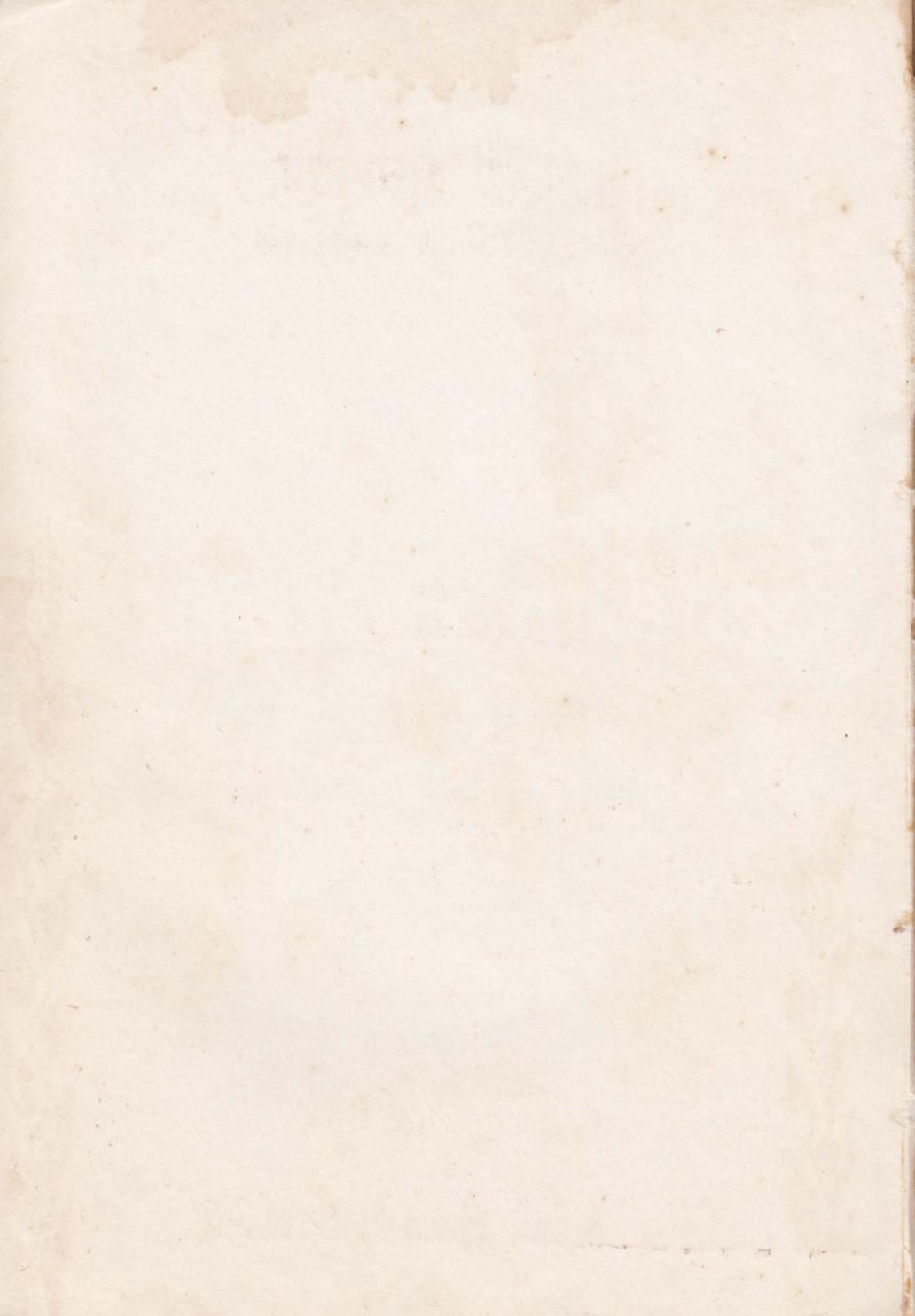

மூங்கிற் பள்ளம்

வியத்னாமியக் கதைகள்

முங்கிற் பள்ளம்
வியத்னாமியக் கதைகள்

ஊசந்தம் புத்தக நிலையம்
405 அரங்கன் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

தமிழில் :
கே. கணேஷ்

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்
&
தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

Moongit Pallam—Vietnamiak Kathaigal

Translated by K.Ganesh

First Edition : August 1992

Printed at : Suriya Achagam, Madras-17

Published in Association with
National Art & Literary Association
by

South Asian Books

6/1, Thayar Sahib II Lane,

Madras-600 002.

Rs. 8-00

மூங்கிற் பள்ளம்—வியத்நாமியக் கதைகள்
தமிழில் கே. கணேஷ்

முதற்பதிப்பு : ஆகஸ்டு 1992

அச்சு : சூர்யா அச்சகம், சென்னை-17.

வெளியீடு : தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையுடன்
இணைந்து

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்

6/1 தாயார் சாகிப் 2வது சந்து,

சென்னை-600 002.

ரூ. 8-00

பதிப்புரை

முதுபெரும் எழுத்தாளர் கே. கணேஷின் இன்னொரு ஆற்றல்மிகு மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் இது.

எமது இணைந்த வெளியீடாக சென்ற ஆண்டில் இரு சீன நவீனங்கள் கே. கணேஷ் அவர்களால் தமிழாக்கித் தரப்பட்டிருந்தன.

சென்ற ஆண்டில் அவர் தமிழுக்குப் பெயர்த்துத் தந்த கூனற்பிறையும் இளைஞன் எர்கையின் திருமணமும் எமது மண்ணில் மிக ஆழமாக வேரோடின. இலங்கைக்கு வந்த கணமே அவை வாங்கப்பட்டு விடும்.

அவற்றின் மொழிநடை இயல்பாக அமைந்த பாங்கும்— கவித்துவ வீச்சுமிக்க அந்த நடை எமது சொந்த மண்ணின் கதையைப் படிக்கும் அனுபவத்தை வழங்கியதென்பதும் திறனாய்வாளர் முதல் சாதாரண வாசகன் வரை கூறக் கேட்டவை.

நிச்சயமாக அதே ஆர்வத்தோடு இந்தப் படைப்பும் வரவேற்கப்படும். உங்களுடைய உற்சாகமுட்டலுக்கும், இந்த வெளியீடுகளில் ஒத்துழைக்கும் அனைவர்க்கும், சவுத் ஏசியன் பக்ஷினர்க்கும் எமது நன்றிகள்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

இலங்கை.

9-6-92

கொழும்பு.

உள்ளே...

1. முடியாத ஓவியம்
பூய் டக் ஆய் 5
2. முங்கிற் பள்ளம்
லூ வான் பாவ் 22
3. கிழத் தம்பதிகள்
ட்ரான் தான் 29
4. அரிசி முனை
பொங் லூ 35
5. மலைத் தடம்
ஹூவ் மாய் 44

முடியாத ஓவியம்

பூய் டுக் ஆய்

(இரு வியத்னாமும் ஒன்றாக இந்தோ சீனம் என பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தில் இருந்த பொழுது அந்நாட்டின் விடுதலைக்காக ஹோ சி மின் தலைமையில் ஒன்றுபட்டு வியத்னாம் என்ற சுதந்திர நாடாகப் போராடிய காலத்தில் நிகழ்ந்தது இச் சிறுகதை.

ஆட்சி செய்த பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்திய வாதிகளை எதிர்த்து விடுதலை வீரர்கள் ஒருவாறு வெற்றிகாணும் பொழுது 1950இல் பிரெஞ்சு அரசாட்சிக்கு உதவி செய்தது, ஐக்கிய அமெரிக்கா. எனினும் 1954இல் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வீர வியத்னாமியருடன் தோல்விகண்டனர். எனவே பல நாடுகளும் ஒன்று கூடி, 1954 ஜூலை 20இல் ஜெனிவாவில் ஒரு உடன்படிக்கை தோற்றுவித்தனர். அதன்படி பதினேழாவது அக்டோபரில் நாட்டை வடக்கு தெற்கு என இரண்டாகப் பிரித்து தென்பகுதியில் அமெரிக்கர்கள் தங்கள் சார்பு அரசாங்கத்தை நிலைநாட்டினர். ஜெனிவா உடன்படிக்கையின்படி இரண்டு ஆண்டு

களில் இரு பகுதியிலும் தேர்தல் நடத்தி ஒன்றுபடுத்துவதாக இருந்தது. ஆயினும் அமெரிக்க அரசாங்கமும் அதன் பொம்மையான தென் வியத்னாமிய அரசாங்கமும் அதனை நிறைவேற்றவுமில்லை.

பின்னர் போராட்டம் நிகழ்ந்ததையும் அமெரிக்கா தோல்வியடைந்து மீண்டும் பாரிஸ் உடன்படிக்கையிற் கைச்சாத்திட்டதுமான அண்மையின் நிகழ்ச்சிகளை யாவரும் அறிந்ததே)

கோடைக்காலம், சந்தியாநேரம். பரந்த கடற்கரையை இருள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கவிந்து வந்தது. கரையைத் தழுவிய அலைகள் அமைதியாகவும் அழகாகவும் தவழ்ந்தன. முய்நீ பகுதி மீனவர் தொழிற்சங்கத் துணைத் தலைவர் வீட்டுத் தூணில் ஹரிக் கேன் விளக்கை மாட்டிவிட்டு என்னருகில் வந்து அமர்ந்தார். முழங்காலுக்குக் கீழ் தனது கைகளை மெதுவாகக் கோர்த்தவாறு ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்து என்னை நோக்கிக் கம்மிய குரலில்,

“அந்தப் படத்தை நான் வைத்திருக்கிறேன் என்று யார் சொன்னது?”

“தென் வியத்னாமியிலுள்ள போர் வீரனாகிய நண்பன் ஒருவன்” துணைத் தலைவர் முன்னால் சாய்ந்தவாறே.

“அவர் ஒரு பட்டாளப் படைத் தலைவரா?”

“ஆம்! ஜங் என்ற பெயருடைய பட்டாளப் படைத் தலைவர்”

“சரி தன்னேதான்!” என்று அந்த நாற்பது வயதுடைய தென்பகுதிவாசி எனது முழங்கால்களை உணர்ச்சிவசப் பட்டு தட்டிக் கொடுத்தார். அப்பொழுது கண்கள் பிரகாச மடைந்தன. அவரது கண்கள் நெற்றியை நோக்கிச்

சென்றன. பின்னர் எனது முழங்காலிலிருந்து அவர் கையை எடுத்தவாறே பெருமூச்சுவிட்டு தலையை ஆட்டி, “அந்தப் படம்...இங்கே இல்லை. இல்லவே இல்லை... நான் அதை வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அது தொலைந்திருக்கவும் முடியாது. எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் அது எங்காவது பத்திரமாக இருக்கும். அந்த மாமா ஹோவின் படம் அவ்வளவு சிறந்ததென்றும் கூறிவிட முடியாது. ஏனெனில் அது நாட்டுப்புறத்து ஓவியன் ஒருவனால்தான் தீட்டப்பட்டது. அவனது சமீபத்திய ஓவியங்களை விட தரக்குறைவுடையது தான். ஆனால் நிச்சயமாக ஒன்றுமட்டும் கூறுவேன். உலகத்திலுள்ள தங்கமெல்லாவற்றையும் சேர்த்தளித்தாலும் அவற்றை விட அது விலையுயர்ந்தது--ஏனெனில் அது மற்றொருவனால் எழுதுவதற்கே முடியாதது” என்று கூறித் தன்நெஞ்சில் கையை அழுத்தினார். அவருள்ளத்தே ஏதோ எரிப்பது போலிருந்தது.

“அந்தப் படத்தை வரைந்தவன் என் தம்பி. அவன் தனது வாழ்க்கையின் கடைசி நேரத்தில் வரைந்தான். என் குடும்பத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூறுகிறேன். எங்கள் பெற்றோரும் மற்றைய சகோதரர்களும் சகோதரிகளும் நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்த காலத்திலேயே இறந்து விட்டார்கள். நாங்கள் மட்டும் உயிருடனிருந்தோம். நான் ஏழாவதாகப் பிறந்தவன். அவன் எட்டாவது கடைசிக் குட்டி. அவன் பெயர் தோ. அவன் படிப்பு வாசனையில்லாததற்குறியாக இருக்கக் கூடாது என எண்ணி அக்காலத்தில் நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வயல்வேலை செய்து, மீன் பிடித்து இப்படியாகச் சம்பாதித்து அவனைப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பி வைத்தேன். உண்மையைச் சொல்வதற்கென்ன? நான் கொஞ்சம் நாட்டுப்புறம், அதோடு முரட்டுத்தனமும் கூட. அவனைப்போல் புத்திசாலியுமல்ல—தேரியசாலியுமல்ல. என்னை யாராவது தாக்கினால் அவன் தான் என்னைக் காப்பாற்றுவான். எனக்குத் துன்பம் கொடுப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களோடு சண்டைபிடிப்பான்.

“கிராமப் பள்ளியில் நான்காம் மேற்படிவம் படித்து ஆரம்பக் கல்வியை முடித்ததும் மாநிலக் கல்லூரிக்குச் சென்றான். ஆயினும் ஓராண்டாண்டுக்குப் பின் கைவிட நேர்ந்தது. அக்காலத்திலும் அவன் நன்றாக வரைவான். பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் வீடுதிரும்பி என்னுடன் வசித்தான். மீன் பிடிப்பதைத் தவிரப் படம் வரைவது அவனுக்குப் படித்தமான கலை. அவனது படங்கள் என் வீட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் தொங்கும்; எருமை மேய்க்கும் இடையர்கள், மீனவன், அழகிய இயற்கை காட்சிகள் இத்யாதி. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஊரவர்களின் நன்மதிப்பை பெற்றான்; ஊர்க் கோவிலைத் திருத்தும்படி என்னிடம் ஊரவர்கள் விட்ட பொழுது யாளிகளுக்கு அவன்தான் வண்ணம் பூசினான். அது போராட்டகாலம்வரை இருந்தது. அக்கோவிலைப் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இடித்து அதன் செங்கட்களையெடுத்து தங்கள் தாற்காலிக அரண்மனையை கட்டிக் கொண்டார்கள். தம்பி, ஆள் உயிரோடிருப்பதுபோல் ஓவியம் வரைவான்—ஊரினர் மூதாதையர்களை வரைந்து தந்திருக்கிறான்—எல்லோரும் அவனைப் புகழ்ந்தார்கள். அவனை எல்லோரும் ‘எட்டாம் ஓவியர்’ என்பார்கள். ஒவ்வொரு படத்திற்கு இருபது கிலோ நெல்லும் அவர்கள் குடும்பத்துப் பெரியவர்களின் திவச நாட்களின் வீருந்துக்கும் அழைப்பார்கள். என்னைவிட அவன் குடி அதிகம். மற்றவர்கள் அதிகமாகக் குடித்தால் முகம் சிவக்கும். அவனுக்கோ அதிகம் குடிக்க குடிக்க முகம் வெளுக்கும். போராட்ட காலத்தில் அவன் தற்பாதுகாப்புப் படையில் இருந்தான். 1946இல் எதிரிகளைத் தாக்கியபொழுது அவனது கைகளில் காயமேற்பட்டது. அக்காயம் புரையோடி வீங்கிவிட்டது. மாவட்ட மருத்துவர் மிஸ்டர் தோ, உங்கள் முன்கையை நான் வெட்ட வேண்டியிருக்கும் இல்லாவிடில் நீங்கள் பிழைப்பது அரிது!” என்று கேட்டார்.

“என் தம்பி ‘அப்படியானால் நீங்கள் வெட்டிவிடலாம்’ என்றான்”

“அதற்கென்ன விசேஷ வாள் கைவசமில்லை. தச்சர் களின் வாளைக் கொண்டுதான் அறுக்க வேண்டியிருக்கிறது. உங்களால் வலியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா?”

“என் தம்பி அமைதியாக ‘என்னால் முடியும்!’ எனக் கூறி சட்டைக் கைகளை மடித்தான். சொல்லி பதினைந்து வினாடிகள்கூட ஆகவில்லை. வேலை தொடங்கியது. புண்ணின் மேல் தடவ மருந்துகள் இருக்க வில்லை, சாதாரண சாராயத்தைத்தான் தடவ நேர்ந்தது. டாக்டரின் கைதான் அறுக்கும்பொழுது நடுங்கியது. ஆனால் தம்பியோ கொஞ்சங்கூட முணுமுணுக்கக்கூட வில்லை. அவன் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டான்.

இடதுகை வெட்டப்பட்ட பின் மறு கையால் குருவி பிடிப்பான் எதிரிகள் மீது கண்ணிவெடிகள் வைப்பான். மாமா ஹோவின் பிறந்தநாள்தான் மிகவும் மகிழ்ச்சியூட்டும் நாள். எங்கள் ஊர்ப்படையின் அரசியல் அதிகாரி சொல்வார் ‘தோ. நீ குண்டுகள் புகைப்பதை நிறுத்த வேண்டும். மே 19ஆம் தேதி நெருங்குகிறது. நாங்கள் எதிரிகளை நேருக்குநேர் சண்டையிடப் போகிறோம். நீ வீட்டிலிருந்து மாமா ஹோவின் படங்களை வரைந்து கொண்டிரு. தலைவரின் படத்தை இங்குள்ளவர் ஒவ்வொரு வரும் தங்கள் வீட்டில் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றார்கள். பேசாமல் வீட்டிலிருந்து வரைந்து தள்ளு. ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஒவ்வொரு படம் கிடைத்தால் சௌகரியமாகவிருக்கும்.’

“அப்புறம் என் தம்பி இரவு பகலாக வரையத் தொடங்கிவிட்டான். ஒரு பழைய படத்தைப் பார்த்து வரைந்தான். இன்றிருப்பது போல் அவர் லேசாகத்தடித் திருக்கவில்லை அவர் அப்பொழுது மெலிந்திருந்தார். அவர் படத்தை வரைந்து வரைந்து அவனுக்கு அவரின் ஒவ்வொரு முகவளைவும் சுழியும் நல்ல மனப்பாடமாக இருந்தது. எனது வீட்டிற்கு வந்து ஊரினர் மரியாதையுடன் படங்களை

எடுத்துச் செல்வார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் ஒன்று அளித்த பின்னர் பிரகாசமான வண்ணத்தில் ஒரு பெரிய படத்தினை வரைந்தான். பகல் நேரத்தில் அதை முடித்த பொழுது என்னிடத்தில் 'ஏழாம் அண்ணா, இந்தப்படத்தை நான் ஏன் வரைந்தேன் தெரியுமா?' என்று கேட்டான். நான் பதில் கூறுவதற்கு முன்னதாக ரகசியமாக என் காதில் சந்தைப் பக்கத்தில் உள்ள பழைய நெடிய தென்னை மரத்தின் உச்சியில் கட்டச் செய்கிறேன். அதைப் பார்த்து நம்மவர்கள் உற்சாகமும் தைரியமும் அடைவார்கள். எதிரிப் படைகளும் தாங்கள் சாவதற்கு முன்னர் அவர் முகஉருவைப் பார்த்துவிட்டுப் போகட்டுமே'

“இப்படியாகக் கூறி அவன் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தான். போராட்ட நாட்களில் அவன் இப்படித்தான் சிரித்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது இருபத்திரண்டு. ஒரு கையை அவன் இழந்திருந்தாலும் அவன் எப்பொழுதும் நம்பிக்கையுடனேயே இருந்தான். சொன்னதைச் சொன்ன படியே செய்தான். சட்தியில் இருந்து மறுநாள் வந்த ஊர்ப் பெண்கள் வயதான அந்த உயர்ந்த தென்னை மரத்தில் மாமாவின் படம் தொங்கவிடப்பட்டிருப்பதாகக் கூறினார்கள். அதைப் பார்த்துச் சந்தையிலிருந்தவர்கள் கண்ணீர் விட்டார்கள். ஹய்ப்ஹூஸ் பகுதியிலிருந்து வந்த எதிரிப் படையினர், அதனை அகற்றப் பயப்பட்டனர். ஏனெனில் கீழ்க்கண்டவாறு ஒரு பலகையில் எழுதப்பட்டுத் தொங்க விட்டிருந்தது. 'தலைவர் ஹோ சிமின் படத்தை யாரும் தொடக்கூடாது, எவரும் இதை மீறினால் நாங்கள் தீர்த்துக் கட்டிவிடுவோம்'

தளத்தின் பிரெஞ்சுத் தலைவரின் பெயர் எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. மொனொரி என்று பெயர். இருபத்தியாறு வயதுடைய நல்ல அழகன். பிரான்சிலிருந்து வந்த ஒருவருடத்தில் ஹூயங் ஹூங்கில் மட்டும் ஏறக் குறைய முப்பது பேரைக் கொன்று குவித்திருக்கிறான். அன்று காலையில் அவனது படையினர் தந்த தகவலுக்குப்

பின் மொனொரி கையை பின்னால் கட்டியவாறே அங்கு சென்று பார்த்தான். ரொம்ப நேரம் படத்தையே உற்றுப் பார்த்தான். அதைக் கீழே இறக்கும்படி உத்தரவு கொடுக்க வில்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பின் இரண்டு படைப்பிரிவுகளை ஊருக்குள் கொண்டு வந்தான். கொரில்லாப்படையினர் அவர்கள் மீது சுட, மாலை நேரம்வரை சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆறோ, ஏழோ எதிரிகள் ஒழிந்தனர். அவர்கள் பின்வாங்கினர். போகும் போது பலரைப் பிடித்துச் சென்றார்கள். அவர்களில் ஒருவர் வியத்னாம் தொழிலாளர் கட்சியின் அங்கத்தினரான 'ஒன்பது' என்ற பெயர் படைத்தவர். அவர் உயரமான பேர்வழியானதால் 'ஒன்பது அடியார்' என்ற பட்டப் பெயர் வைத்திருந்தார்கள். படைத்துறை இடத்தில் அவரைக் கூலிப்படையினர் இனங்கண்டு விட்டனர். மொனொரி அவரை இழுத்துக்கொண்டு வந்து தென்னை மரத்தடிக்கு இழுத்து வரச் செய்தான். தன் கைத் துப்பாக்கியை ஏந்தியவாறு மேலே மர உச்சியைக் காட்டி 'ஒன்பது அடியாரை' மரத்திலேறிப் படத்தை அகற்றும்படிப் பணித்தான். நாங்கள் அவ்விடத்தில் எவ்விதக் கண்ணிகளும் விதைக்க வில்லை என்பது அவருக்கு நன்றாக தெரிந்திருந்தது. அவர்களை அச்சமயத்தில் அச்சுறுத்துவதற்காக 'கொரில்லாக்கள் அங்கே கைக்குண்டு கண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள். நம்மால் அங்கு போகமுடியாது!' என்றார்.

“மொனொரி கைத் துப்பாக்கியில் குண்டுகளை போட்டவாறே, 'ஏறுகிறாயா அல்லது உன்னைச் சுட்டுத் தள்ளட்டுமா?'” என்றான். ஒன்பது அடியார் மரத்தடியில் நின்றவாறே மேலிருந்த மாமாவின் படத்தைப் பார்த்தார். இரண்டாம் முறையாக மொனொரி வற்புறுத்தினான். ஒன்பதடியார் திரும்பிப் பார்த்து எதிரியின் முகத்தை நேரே பார்த்து தலையை மறுதலித்து தலையை ஆட்டினார். மொனொரி உடனே கைத்துப்பாக்கியை அவர் மீது குறி பார்த்தவாறே அவ்விடத்திலேயே சுட்டுத் தள்ளினான்.

படம் மரத்தின் மேல் அப்படியே இருந்தது மொனொரிக்கு அதைக் கண்டதும் வெறி தோன்றியது. மற்ற கிராமத்தவர்களை மரத்தின் மீதேறிப் படத்தை அகற்றச் சொன்னான். ஒருவரும் இணங்கவில்லை. அவனது படையினர்கூட உத்தரவிற்கு பணிய மறுத்து விட்டார்கள். கோபத்தில் கூலிப் படையைச் சேர்ந்த ஒருவனைத் துப்பாக்கி முனையில் பயமுறுத்தியவாறு ஏறப்பணித்தான். பயத்தினால் அவன் ஏறவேண்டியதாயிற்று. அவன் பாதிதூரம் ஏறியதும் அணிகள் கலைக்கப்பட்டு ஓடியதில். குறும்பைப் பிஞ்சுகள் விழத் தொடங்கின. ஏதோ என்ற பயத்தில் அவன் கீழே இறங்கி விட்டான். அதிகாரியின் முன் அடிக்கடி கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்தவாறு தன்னைச் சுட்டால் கூட பரவாயில்லை என்னும் தன்னால் ஏறமுடியாதென்றும் கூறிவிட்டான். பிரெஞ்சுக் காரன் 'ஏன் உனக்கு' என சிரித்துவிட்டு வீடுதிரும்பினான். மாமாவின் படம் அப்படியே இருந்தது. இரண்டுநாள் கழித்து ஒரு புயல் வீசியதில் அது கழன்று எங்கேயோ காற்று கொண்டு போட்டு விட்டது. நான் எவ்வளவோ தேடினேன், காணவில்லை''

'நான் ஒன்பதடியாரின் உற்ற நண்பன்' என்று தொடர்ந்து கூறுமுன் துணைத் தலைவர் தனது கோட்டை கழற்றிக் கொண்டார். "அவர் இறந்ததைக் கேள்விப்பட்டதும் அவர் மீது மேலதிக மதிப்பேற்பட்டது. அவருடைய வீரத்திற்காக நாங்கள் மரியாதை அளித்தோம். ஆனால் அந்த கொலைகார மொனொரி, ஒன்பதடியார் ஏன் மரத்தின் மீது ஏற மறுத்தார் என்ற காரணத்தை அறிவான் என்று நான் நினைக்கவில்லை. கைக்குண்டு கண்ணி புதைத்திருப்பதற்கு பயந்துதான் ஏறவில்லை என நினைத்திருப்பான். எனக்கென்னவோ சந்தேகந்தான். இதெல்லாம் நமது எதிரிகட்கு எங்கே புரியப்போகிறது?

"இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் ஒன்பதடியார் போன்ற ஒருவன் அவருக்குப் புரியவைத்தான். அவன்தான் என் தம்பி. ஆம் இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் என்

தம்பி தோவைக் கைது செய்தார்கள். அவன் ஒளிந்திருந்த மறைவிடத்தை எதிரிகளின் காவல் நாய்கள் மோப்பங் கண்டு கண்டு பிடித்துவிட்டன. மொனொரி காவல் நாய்களைக் கொண்டு தேடும் முயற்சியில் அப்பொழுதுதான் ஈடுபட்டிருந்தான். அதில் முதல் ஆளாக தம்பி அகப்பட்டு விட்டான். நெற்றியிலும் வலது காலிலும் குண்டு பட்டிருக்காவிட்டால் அவனும் ஓடியிருப்பான். கைது செய்ததும் அவனை ஒரு சாதாரண கொரில்லா என்றே நினைத்தான். ஆனால் கூலிப்பட்டாளத்தினர் 'இவன்தான் தொ தன் தலைவனின் படத்தை வரைந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் தென்னை மரத்தினுச்சியில் கட்டி வைத்தவனும் இவனே. நீங்கள் வருவதற்கு முன்னும் வருஷா வருஷம் இப்படித்தான் கட்டுவான்'

இத்தகைய தகவல்களுக்குப் பின்னும் அன்று மாலை எனது தம்பியை மொனொரி கொல்லவில்லை. மறுநாள் அதிவிடியற்காலையில் அவன் சில துருப்புகளை முன்னின்று சந்தைக்கு அழைத்துச் சென்று அங்குள்ள அணைவரையும் கைது செய்தான். ஹியம்ஹுங்கில் இருந்த சிலரையும் கைது செய்தான். இரும்புப் பாலத்தினருகில் உள்ள திறந்த வெளியில் அவர்கள் எனது தம்பியைச் சுடுவதைக் கண்ணால் காண ஒன்றிதிரட்டிருந்தான். இந்தச் செய்தியை நானறிந்ததும் எல்லா ஆபத்துக்களையும் லட்சியம் செய்யாது அந்த இடத்திற்கு ஓடினேன். கூட்டத்தினுள்ளே புகுந்து மறைவாக இருந்து கவனித்தேன். எனது தம்பி கை கட்டப்பட்டு கீழே அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டேன். மக்களை நோக்கி மொனொரி பேசத் தொடங்கினான். ஒரு கூலிப்படையினன் மொழிபெயர்த்தான்; இன்று நமது தளபதி, ஹோ சி மின்னின் படத்தை எமதியவனைச் சுடப்போகிறார். குற்றவாளியைப் பிடிக்கும்படி ரொம்ப காலத்திற்கு முன்னரே கட்டளையிட்டிருந்தார். ஆனால் இப்பொழுதுதான் அவரே அவனை நேரில் கைது செய்தார். அவன் செய்த குற்றத்தை இப்பொழுதாவது உணர்ந்து கூறட்டும். மற்றவர்களுக்காக வாவது புத்தி வரட்டும்.

மொனொரி பேசி முடிந்ததும் நான் தம்பியின் முகத்தை அவன் இறந்த பின்னும் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்வதற்காக கடைசி முறையாகக் காண விரும்பினேன். அவன் தலையிலும் வலதுகாலிலும் ஏற்பட்ட காயத்தின் காரணமாக இழந்த ரத்தத்தால் தோ வெறாப்பாக இருந்தான். இருப்பினும் அவன் அமைதியாகவே இருந்தான். முடியினால் மறைந்திருந்த அவனது கண்களில் கடுமையான பார்வை தோன்றியது. என்னை அவன் நோக்குகையில் அவனது கண்களில் கடினங்குறைந்திருந்தது. என் மீதான பார்வை அகலவில்லை. அமைதியாக என்னை நோக்கினான். நான் வேறுபக்கமாக முகத்தை திருப்பிக் கொள்ள நேர்ந்தது. ஐந்து வினாடிகள் கழிந்தும் எதிரி எனது தம்பியை இன்னும் கூடவில்லை. ஒரு கையில் கைத்துப்பாக்கியைப் பிடித்தவாறே மறு கையால் தாடையைத் தேய்த்த வாறு மொனொரி சுரத்தில்லாதிருந்தான். ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையுடனிருந்தான். படையினர் எனது தம்பியின் மீது குறி வைத்தவாறே தங்கள் தலைவன் கட்டளைக்காக காத்திருந்தனர். மொனொரி கையைத் தூக்கினான். நான் கண்ணை மூடிக்கொண்டேன். மறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டேன். துப்பாக்கிச் சத்தம் ஒன்றும் என் காதில் விழவில்லை. ஆயினும் கூட்டத்தில் பேரிரைச்சல் கேட்டது; நான் திரும்பிப் பார்த்தபொழுது படையினரை மொனொரி விலகும்படிக் கையால் சைகை செய்தான். மொழி பெயர்ப்பாளனைத் தன்னுடன் வரும்படி அழைத்து தம்பியிடம் சென்று கேட்டான்: 'நீ வரைவதற்கு எங்கு கற்றுக் கொண்டாய்? கிய—தின் நுண்கலைக் கல்லூரியில் பயின்றிருக்கிறாயா?'

'தம்பி அவனது கேள்வியைப் புரியாதவன் போல் பாசாங்கு செய்து மெனமாக இருந்தான். மொனொரி தன்னைக் காட்டிவாறு 'நானும் ஒரு ஓவியன் தெரியுமா? உனக்கும் வரையத் தெரிவதால் நான் உன்னைக் கொல்ல விரும்பவில்லை, உன்னை விடுதலை செய்தால் மீண்டும் வரையத் துணிவாயா? இதற்குப் பதில் சொல்!'

“தம்பி உதட்டைப்பிதுக்கியவாறு ‘வரைதல் எனது தொழில்’ என்றான்.”

“இப்பொழுது உன்னை வரையவிட்டால் நீ செய்யத் துணிவாயா?”

“எதை வரைவது?”

“உனக்கு இஷ்டப்பட்டதை, பரவாயில்லை ஹோசியின் படத்தைத்தான் வரையேன்”

“எனது தம்பி உறுதியுடன் ‘நீ எனக்குச் சவால் விடுகின்றாய் போலிருக்கிறது. எங்கள் தலைவரின் படத்தை எங்கே வைத்தேனும் எப்பொழுதேனும் வரையத் தயார்!’”

“தம்பியின் வார்த்தையைக் கேட்டதும் மொனொரி தனது பூனைக் கண்ணை விழித்தவாறு அவனது தலை முதல் கால்வரை நோக்கினான். ‘நமது தலைவர் உண்மையாகத்தான் கூறுகிறார். இந்தத் துப்பாக்கி முனைகள் மத்தியில் ஹோசியின் படத்தை நீ வரைவதானால் தான் உன்னைக் கால்வதில்லை எனப் போர் வீரன் என்ற முறையில் உறுதியளிக்கின்றார். அவர் நன்கு படித்தவன். பிரான்சில் ஓவியக் கலையில் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார் தெரிகிறதா? இப்பொழுதும் ஓரிரு சமயங்களில் வரைவதுண்டு அவருக்கென்றே ஒரு ஓவியத்தை நீ வரைவதை அவர் விரும்புகிறார். இங்கு காகிதத்தையும் வண்ணங்களையும் கொண்டு தருவார். நீ வரையலாம் தெரிகிறதா?’”

“முடியை ஒதுக்கியவாறு தம்பி சரியெனச் சம்மதியளித்தான். இத்தகைய வேடிக்கையான முடிவை மொனொரி எடுப்பான் என நான் எண்ணவே இல்லை. முதலில் நான் வேறு நோக்கத்தில் செய்திருப்பான் என எண்ணினேன். ஆனால் என் தம்பியைப் பற்றி நல்ல நம்பிக்கை உண்டு. எதிரிகள் என்றும் அவனைச் சரணடைச்

செய்ததில்லை. தம்பி சம்மதித்து தலையசைத்ததும் மொனொரி தனது ஜேபியிலிருந்து ஒரு கொத்துச் சாவியை கூலிப்படையின் ஒருவனை நோக்கி வீசி எறிந்தான். அவன் பாசறை நோக்கி ஓடினான். மொனொரி தம்பியின் கட்டை அவிழ்க்கப் பணித்தான். தனது கைதியின் முன்னால் நின்றான். அவன் வாயினால் சுங்காணைக் குதப்பிக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் அவனை உற்று நோக்கிப் பார்த்த பின் தியிருடன் 'உன்னையொத்தவர்களுக்குப் படம் போடவே தெரிவதில்லை...நீ உண்மையான ஓவியனாயிருந்தால் இயற்கையையும் வாழ்க்கையையும் விரும்பியிருக்க வேண்டும். இந்தமாதிரி பேர்வழிகளின் படங்களைப் போட்டு அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதைவிட இயற்கை காட்சிகள், மிருகங்கள் போன்ற மற்றவற்றை வரையலாமே?'

“பின்னர் தன் முகத்தைக் கீழ்நோக்கியவாறு, ‘பர்ட் என்பவரை உனக்குத் தெரியுமா? பாரிசில் அவர் சிறந்த ஓவியராகவும், சிற்பியாகவும் போற்றப்பட்டார். அவர் இந்தோசினத்திற்கு வந்து சியாதின் நுண்கலைக் கல்லூரியின் அதிபர் பொறுப்பேற்று எங்கள் நாகரீகமிக்க பிரான்சின் உயர்ந்த ஓவிய முறைகளை உங்கள் மக்களுக்குப் போதித்தார். ஆனால் நீங்களோ அவரைக் கொன்றுவிட்டீர்கள் அவர் படைவீரரே அல்ல. துப்பாக்கியையே அவரது கைகள் ஏற்றுது இல்லை. லா, இங்காவிற்குச் சென்று கொண்டிருந்த அதிகாரிகள் படையினருடன் வாகனத்தில் சென்றார். நீங்கள் அவரை கொன்று விட்டீர்கள்.

“இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் தம்பி சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தான் பின்னர் ‘உங்களை யொத்தவர்கள் எப்படி இயற்கையை ரசிக்கமுடியும் என்பதே எனக்குப் புரியவில்லை. இதைக் கூறுமுன்னர் உங்கள் தளத்திற்குச் சுற்றியுள்ள மரங்களை எதையும் விட்டுவைத்திருக்கிறீர்களா என்று பார்த்து வருவதுதானே. பழந்தரும் பயனுள்ள மரங்களைக்கூட அழித்துவிடுகின்றீர்கள். சிறு புல்லை

யெல்லாம்கூட மிதித்து நாசமாக்குகின்றீர்சன்... நீர் ஒரு ஓவியன் என்று கூறிக் கொள்கின்றீர்; சரி, நான் நம்புகின்றேன். பிரான்ஸ் ஓவியக்கலையில் சிறப்புடைய நாடு என்கிறார். ஒப்புக்கொள்கின்றேன். நாங்கள் பாட்டை கொன்றதாக கூறுகின்றீர்! உண்மையான பிரெஞ்சு ஓவியர்களை வியத்தனாமியர்களாகிய நாங்கள் ஒருநாளும் கொல்ல மாட்டோம். அதற்கு மாறாக நாங்கள் அவர்களை மிகவும் நேசிக்கின்றோம். 'போராட்டம் வெற்றிபெறும்' என எங்கள் தலைவர் எழுதியதை நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள். அந்நூலில் தலைவர், 'பிரெஞ்சு ஆக்கிரமிப்புக்காரர்களைத் தான் நாங்கள் எதிர்க்கின்றோம். பிரெஞ்சு மக்களையல்ல என்று எழுதியுள்ளார். நீர் கூறிய பாட் என்ற ஒருவர் கொல்லப்பட்டிருந்தால் அதற்கு நாங்கள் பொறுப்பாளிகளல்ல. நாங்கள் உங்கள் ஆக்கிரமிப்பு படை அதிகாரிகள் சுமந்து சென்ற வாகன வரிசைகளை நோக்கி சுட்டோம். எங்கள் இயந்திர துப்பாக்கிகள் மிஸ்டர் பாட்டை மட்டும் எப்படி இனங்கண்டு கொள்ள முடியும்?'

மொனொரினுக்கும் எனது தம்பிக்குமிடையே சம்பாஷனை கூலிப்படையினன் திரும்பி வந்து நல்ல பால் வெள்ளையான வரைதல் காகிதத்தையும் நன்றாகப் பளிச்சிடப்பட்ட நீள் சதுரப் பலகைப் பெட்டியையும் கொடுக்கும் வரை தொடர்ந்தது. மொனொரி இவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு தன் தம்பியண்டை சென்றான். ஜாக்கிரதையுடன் காகிதத்தை புல் தரை மீது வைத்து அதன் பக்கத்தில் வண்ணப் பெட்டியை வைத்தான். எனது தம்பியின் உணர்ச்சிப் போக்கின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் கூர்ந்து கவனித்தேன். பயங்கர சோக நிகழ்ச்சியைக் காண விரும்பாது தூரச் சென்றிருந்த கூட்டமும் படம் வரையத் தொடங்கவிருக்கும் தம்பியைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துகொண்டது. அவனுக்கோ வலது கையும் இடது காலுமே ஊனமில்லா திருந்தது. அதிக நேரமாகக் கட்டியிருந்த வலது கையை அப்பொழுதுதான் அவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்ததால் மரத்து போயிருந்தது. சிறிது நேரம் அவனால் இயக்கமுடியவில்லை.

முதலில் வண்ணப் பெட்டியினைத் திறந்தான். உயர்ந்த ரக வண்ணங்களைக் கண்டதும் அவனது கண்கள் பிரகாசித்தன. அவனால் என்றுமே இத்தகைய விலையுயர்ந்த வண்ணங்களை வாங்கியிருக்கவே முடியாது. அவன் தனது விரல்களால் சாயப் பொடிகளிருந்த பொட்டணங்களைக் கீறினான். முடிவில் ஒரு வரையும் கரித்துண்டைக் கையில் எடுத்தான். எனக்குச் சிறிது வியப்பாக இருந்தது. ஒருக்கால் முழுப்படத்தையும் வரையத் தனக்குச் சக்தி இருக்காது என்று அவன் எண்ணியிருக்க வேண்டும். இடது கையின் எஞ்சியிருக்கும் முண்டத்தினால் காகித்தை அழுத்தியவாறு வலது கையால் சுருட்டிருந்த காகிதத்தை விரித்தான். துரதிர்ஷ்டவசமாக ஆற்றிலிருந்து வந்த வாடைக்காற்று காகிதத்தைப் படப்படத்தனால் தம்பியால் படம் வரைய முடியவில்லை.

இதைக்கண்ட மொனொரி தனது மொழிபெயர்ப்பு பாளனை அனுப்பி ஒரு நிலைச் சட்டத்தைக் கொண்டுவரச் செய்தான். அதனை அவனே எடுத்து வந்து தம்பியின் முன்னால் வைத்துக் கீழே அவன் உயரத்திற்குச் சரிசெய்து காகிதத்தை அதில் குத்திப் பொருத்தினான். அதன் பின்னர் தான் கையைத் தேய்த்தவாறு பின் நடந்தான். எனது தம்பி தனது காயம்பட்ட காலை அப்புறப்படுத்தி இடது கை முண்டத்தை புல் தரையில் அழுத்தியவாறே முன் நகர்ந்தான். வலது கையால் கரித்துண்டை எடுத்து படத்தின் உருவரைக் கோட்டை வரைந்தான். திடீரென அவனது நெற்றியிலிருந்து கொட்டிய ரத்தத்தைப் பிடித்தான். எனது உடலெல்லாம் கொதித்தது. மொனொரின் நிறம் மாறியது. தொடர்ந்து தனது மயிர் நிறைந்த நெஞ்சைச் சொறிந்து கொண்டான். கூட்டத்தில் குசுகுப்பு தோன்றியது. யாரோ ஒருத்தன் 'அட ஆண்டவனே' என்றான். பெண்கள் வெம்பி வெம்பி அழுதார்கள். தம்பி ஆள்காட்டி விரலினால் நெற்றியிலிருந்து விழும் இரத்தத்தால் வரையத் தொடங்கினான். முதலில் ம. மாவின்

கண்களை வரைந்தான். அந்தக் கண்களை வரைவதற்கு கருத்தையூன்றி கவனமாக எழுத முயன்றான். அவனை நோக்கும்பொழுது நான் தீயில் நிற்பது போலிருந்தது. படத்தை முடிப்பதற்கு அவனிடம் பலமில்லையே என்ற கவலை அவனிருந்த நிலையைவிடக் கவலையைத் தந்தது. எனது தம்பியின் உயிரைவிட இது அவசியமாகப்பட்டது. அவன் என்னைப் பார்த்தால் அவனைத் திரும்பிப் பார்ப்ப தன்மூலம் அவனுக்கு ஆதரவு தந்து உற்சாகப்படுத்தலாம் என எண்ணினேன். அவன் என்னை கவனிக்கவில்லை. அவன் கண்கள் காகிதத்தின் மீதே இருந்தன. சோர் வடைந்து மயங்கி விழுந்தான். மொனொரி ஆற்றிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வரச் செய்து முகத்தில் தெளித்தான்.

அவன் வந்ததும் கையிலிருந்த இரத்தம் உறைந்து விட்டது. அவன் சுற்றியுள்ள கூட்டத்தை நோக்கினான். மீண்டும், தனது நெற்றியிலிருந்து வரும் குருதியால் வரையத் தொடங்கினான். அவன் ஒருவாறு மாமாவின் கண்களை எழுதி முடித்ததும் எனக்கு பாரம் குறைந்தது போலிருந்தது. தம்பி மீண்டும் மயக்கமுற்றான். மீண்டும் படையினர் தண்ணீரைக் கொணர்ந்து அவன் முகத்தின் மீது தெளித்தார்கள். மீண்டும் அவன் எழுந்தான். இப்பொழுது எழுது காகிதத்தில் வெளிக்கோடுகளையும் வரைந்தான். படம் முழுமையடைகின்ற சமயம் அவன் தனது முழங் கையை ஊன்றி உடலை சிறிது பின்புறமாக சாய்த்து சாய்த்து அதனை உற்றுப் பார்த்தான். பின்னர் தரையில் நெடுஞ்சாங்கிடையாக விழுந்தான். கூலிப்படையினர் 'மீண்டும் மயக்கமடைந்துவிட்டான்' என்றனர்.

“தண்ணீரை அதிகமாகக் கொட்டுங்கள்” என்று மொனொரி உத்தரவிட்டான்.

ஒருவாளித் தண்ணீரை கொட்டினார்கள். இம்முறை அவன் எழும்பவேயில்லை. மொனொரி அவனருகே விரைந்து சென்று சட்டைக் கழுத்துப் பட்டையைப் பிடித்து உலுக்கி

னான். அவன் மல்லாக்க ஆடாது அசையாது தகிக்கும் வெயிலில் கிடந்தான். பிரெஞ்சுக்காரன் எனது தம்பியின் முகத்தைச் சிறிது நேரம் நோக்கியவாறு நேராக நின்று 'விஷயம் முடிந்தது' என்று முணுமுணுத்தான்.

நானும் தம்பி இறந்துவிடுவான் என்றே எதிர்பார்த்தேன். தனது எஞ்சிய சக்தியை எல்லாம் அவன் படம் வரையச் செலவிட்டு விட்டதால் அவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. நான் அழவில்லை. இப்பொழுதெல்லாம் அண்ணன் தங்கைகள் இறப்பைப் பற்றிக் கவலைப்படாது சர்வசாதாரணமாகி விட்டது. தம்பியின் சாவினால் மொனொரி சிறிது நேரம் திகைத்தேபோனான். பகுதித் தலைவன் என்ற அகம்பாவம் அவனிடத்தே இருக்கவில்லை. ரத்தத்தால் எழுதப்பட்ட புதிய சரித்திரத்தை வெகுநேரம் நோக்கினான். தலைமுடியையும் தாடியையும் பூர்த்தி செய்யும் கோடுகள் இன்னும் முடியாமலிருந்தன ஆயினும் மாமா ஹோவின் கண்கள் மற்றவற்றில் அமையாததை விட இதில் சிறந்த முறையில் தீட்டப்பட்டிருந்தது.

அன்று மத்தியானம் நான் தம்பியின் சடலத்தை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றேன்.'

சிறிது நேரம் பேசாதிருந்தார். நான் ஏன் எனது பின்பக்கம் நடுங்கியவாறு வெற்றுத்தூண் பக்கம் செலுத்தினேன் என்று எனக்கே புரிய வில்லை. நான் "அந்தப் படம் என்ன ஆயிற்று," என்றேன்!

"மொனொரி தனது தளத்திற்கு எடுத்துச் சென்றான்"

"அவன் அந்தப் படத்தைப் பறித்துச் சென்றானா?" என்று தடித்த குரலில் கேட்டேன்.

"ஆம்! அவன் திருடிக்கொண்டான்...1950இல் அவன் திரும்பிப்போக இருக்கும் பொழுது நமது படையினர் அவனது தளத்தைத் தாக்கிய பொழுது அவனைக்கொன்று

விட்டனர். அவனது அறையில் ஒருதோற்பெட்டி இருக்கக் கண்டனர். அதில் அவனது ஓவியங்கள் பல இருந்தன. சித்திர வதைக்குட்பட்டு நிற்கும் பெண்ணொருத்தியின் நிர்வாணக் கோலம், அதன்கீழ் 'விசாரணைக்குப் பின்' என்ற குறிப்பு எழுதப்பட்டிருந்தது. ஹியெப் ஹுங்தளம்; அதைச்சுற்றியுள்ள இயற்கைக் காட்சிகள் கொண்ட சித்திரங்கள் தம்பியின் ஓவியப் பெட்டியின் மூலையில் பத்திரமாக சுருட்டப் பட்டுக்கிடந்தது. அதன்பின்னால் ஏதோ பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதப்பட்டு இருந்தது. அதனை என்னிடம் அளிக்கும் பொழுது அரசியில் சிரியா மொழிபெயர்த்துக் கூறினார். இந்த ஓவியம் ஒரு வியத்தனாமியக் கைதியினால் பயங்கரமானதும் விசித்திரமானதுமான நிலையில் தீட்டப்பட்டது''

பே கதையை முடித்தார். நானும் பெருமூச்சுவிட்டேன். அவர் எழுந்து தன் சட்டையை உடுத்தியவாறே 'வடக்குப் பகுதி ஒன்றிணைக்கும் பொழுது நான் படத்தை என்னுடன் எடுத்துச் செல்லவிரும்பினேன். எனது ஊரினரோ தங்களுடன் வைத்துச் செல்லும்படிக் கூறினார். அவர்கள் விரும்பிய படியே அதனை அங்கு விட்டுவந்தேன். என்னை மன்னிக் கவும்...அங்கு நமது வீரர்களிடம் வைத்துவிட்டு வந்தது நல்லதெனவே எண்ணுகிறேன். இரு பகுதியும் ஒன்று பட்டதும் நான் படத்தைத் தேடி தேசியப் பொதுக்காட்சிச் சாலைக்குக் கொடுத்து விடுவேன். அது மிகவும் பாராட்டப் பெற்று நான் இப்பொழுது கூறிய கதையை விட முக்கியம் உள்ளதாக இருக்கும்.'''

* * *

மூங்கிற் பள்ளம்

ஆ வான் பாவ்

கேத்ரே பக்கம் முதன் முறை சென்ற சிலர் அப்பகுதியில் உள்ள மூங்கிக் குருத்துக்கள் உப்புக் கரிப்பதாகக் குறைகூறினார்கள். நான் என்னவோ நம்பவேயில்லை. அதை சமைக்கும் பக்குவத்தில் தான் கோளாறு இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினேன்.

உடன் வந்த வான் கியூ வழிகாட்டியிடம் இது குறித்துக் கேட்டபொழுது, தலையாட்டி, “ஆமாம், அவை கரிக்கத்தான் செய்கின்றன. நானும் அவ்வழியாகப் பலமுறை போயிருக்கிறேன். அப்படித்தான் இருக்கின்றன” என்றான்.

“ஏனோ?” என்றேன்.

“நான் கூறுவதை நம்புவதாக இருந்தால் கதையைச் சொல்கின்றேன். முன்னொரு காலத்திலே...”

இந்த ‘முன்னொரு காலத்திலே’ என்று தொடங்கும் கதைகளைக் கேட்கும்

ஆர்வம் எனது சிறுவயதுக் காலத்திலிருந்தே உண்டு. பாட்டிக் கதைகளென்றால் எனக்கு உயிர். புல்லடர்ந்த குறுகிய ஒற்றையடிப் பாதையாகவிருந்தும் கூட கதையை நன்றாகக் கேட்பதற்காக எனது வழிகாட்டியின் அருகில் சிறிது நெருக்கமாகவே சேர்ந்து நடக்கலானேன்.

“முன்னொரு காலத்திலே வான் கியூ என்ற ஒருவன் ராஜாவினுடைய யானை ஒன்றைத் தவறுதலாகச் சுட்டுக் கொண்டு விட்டான்” என்று சொல்லத் தொடங்கினான். “ராஜாவுக்குப் பொல்லாத கோபம். செய்த அபசாரத்தை ஈடுசெய்வதற்காகப் பெரிய பொம்மை யானை நிறையப் பணத்தை நிரப்ப வேண்டும் என அவனுக்குத் தண்டனை விதித்தான். அவனோ பாவம் ஏழை. பொம்மை யானைக் காலில் அரைவாசியைக் கூட அவனால் நிரப்ப முடியாது மாண்டுவிட்டான். தண்டனையைத் தொடர்ந்து அனுபவிக்க நேர்ந்த அவன் மகனும் காலில் எஞ்சிய அரைப் பகுதியளவே பணம் நிரப்ப முடிந்தது. அரசன் பதில் தண்டனையாக அவனை யானைப் பாகனாக்கிப் புல்லறுத்துக் கொண்டு வருமாறு செய்தான். மூங்கிற் கழியில் இரு முனையிலும் பெரும் கூடைகள் நிறையப் புல்லைக் காவடியாக்கக் கட்டிக் கண்டு வருவான். யானை வளர வளர அதிகமாக இரைத் திண்ணத் தொடங்கியது. கிழவனாகிவிட்ட சிறுவனும் யானைக்கு வேண்டிய தீனியைத் தேடும் சக்தியை இழந்தான். கொடுமையைத் தாங்காத அவன் காட்டுக்குள் ஓடி ஒளிந்தான். அங்கே தனது மூங்கிற் காவடிக் கழியை நாட்டி, கண்ணீரை தண்ணீராகப் பாய்ச்சினான். நிலமும் ஈரப்பாங்காகவிருந்ததால், அம்மூங்கில் துண்டமும் முளைவிடத் தொடங்கி ஓங்கி வளர்ந்தது. நாளடைவில் மூங்கிற் பூதராக வளரத் தொடங்கியது. அவன் கண்ணீரை விட்டு வளர்த்ததால் இன்னும் அக்குருத்துக்களை, என்னதான் மான், கோழி இறைச்சிகளைச் சேர்த்துச் சமைத்தாலும், கரிக்கத்தான் செய்கின்றன. அப்பள்ளத்தில் முளைத்த மூங்கில்கள் உப்புக் கரிப்புடன் தான் உள்ளன”

யுத்த முனைக்குச் சென்று கொண்டிருந்த நான் அந்த யானைப் பாகன் கதியை மீண்டும் மீண்டும் எண்ணியவாரே சென்றேன். அதன் பின்னர் அவன் என்ன ஆனானோ? எனது வான் கியூ வழிகாட்டி கூறியதைத் தவிர வேறு எவ்வித தகவல்களையும் எவரிடமும் அறியக்கூடியதாக வில்லை.

மற்றொரு அணியில் நான் பணியாற்றியபொழுது இளம் போர் வீரரான ஹோஷுஸ் என்பவனுடன் நண்பனானேன். மூங்கிற் பள்ளத்தாக்கைப் பற்றிய கதைத் தொடர்ச்சியின் மீது ஆர்வமுள்ளவன் என்பதை உணர்ந்த அவன், “அப்பள்ளத்தில் நான் ஒரு கிழவனை அறிந்திருந்தேன். ஆனால் அவன் நிச்சயமாக நீ கூறும் யானைப் பாகன் அல்லன். உனக்கு விருப்பமாகவிருந்தால் அவனைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்...”

“கண்டிப்பாய்ச் சொல்” என்றேன் நான்.

“விடுதலைப்பட்டாள அணியொன்று ஒரு சிற்றூரில் ஓர் இரவு தங்க நேர்ந்தது. யாரோ துரோகிகள் அளித்த தகவலின்படி மறுநாள் எதிர்த் துருப்புகள் அவ்வூரிற்கு வந்து விடுதலை அணியில் பணியாற்றிய இளம் வீரன் ஒருவனின் தகப்பனான ஒரு கிழவனை கைது செய்தார்கள். அவனை ஆறு கழிகளுடன் சேர்த்துக் கட்டி “நீ. ‘வியத் கொங்’ படையினருக்கு நேற்று இரவு உணவு தந்து உபசரித்தாயல்லவா?” என்று கேட்டார்கள்.

“பதிலில்லை. அந்த அயோக்கியர்கள் தங்கள் துப்பாக்கிகளில் தோட்டாவைப் போட்டு அவன் குடும்பத்தினர் மீது குறிப்பார்த்தார்கள். அவன் மனைவியும் நான்கு பிள்ளைகளும் கண்ணை மூடிக் கொண்டார்கள். கிழவனோ கண்ணைத் திறந்து கொண்டிருந்தான். “அவர்களை விட்டுவிடுங்கள். நான் செய்ததற்கு நானே பொறுப்பாளி” என்றான்.

“உன் மனைவி பிள்ளைகள் உயிர்களை நீ காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால் வியத்கொங்கினர் எங்கு ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டு, உன்னோடு சேர்ந்தவர்களுக்கு நாங்கள் பாதுகாப்பளிப்பதுடன் கைது செய்யப்படும் ஒவ்வொரு நபரையும் கணக்கிட்டுத் தலைக்கு பத்து கிலோ உப்பையும் பரிசாக தருகிறோம்...”

“சிறிது நேரம் யோசித்த பின் கிழவன் தலையசைத்தான். சரி, என்னுடன் வாருங்கள்’ என்றான். கூறியபடி எதிரிகளும் பின் தொடர்ந்தனர். கிழவன் இப்படிக்காட்டிக் கொடுக்கிறானே என்று ஊரார்கள் கோபமடைந்தார்கள். ஆயினும் அவன் அவர்களை ஓடையைக் கடத்தி அழைத்துச் சென்றதும் ஊரார்கள் நிம்மதியாக மூச்சுவிட்டனர். காரணம், முதல் நாள் இரவு விடுதலைப் படையினரைக் கிழவன் அதற்கும் எதிர்த்திசையில் தான் அழைத்துச் சென்றிருந்தான். இதற்கிடையே கிழவனின் குடும்பத்தினர் பத்திரமான இடத்திற்கு ஒளிந்து சென்று விட்டனர்.

“வியத்கொங்கினரைத் தேடிச் செல்வதாக ஒவ்வொரு குகைக்கும் அழைத்துச் சென்று அவர்களை அலைக்கழித்தான். அவர்கள் ஒருவரையும் காணவில்லை. மூங்கிற்பள்ளக் காட்டில் திரும்பிச் செல்லத் தடம் தெரியாது தடுமாறினார்கள். வேண்டுமென்றே கிழவன் அவ்வாறு செய்தான். எதிரிப் படையிலிருந்த ஒரு சூட்டிகையானவன் வழிநெடுக மூங்கிற்புடைகளை அடையாளமாக வெட்டிப் போட்டு வந்திருந்ததால் கிழவன் திரும்பத் திரும்ப ஒரே இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதை அறிந்து கொண்டான். ‘ஏய் கிழவா! என்ன எங்களுக்கு தண்ணீர் காட்டுகிறாயா? வியத்கொங் படையினர் எங்கிருக்கிறார்கள் சொல்’ என்றான்,

“உடனே கிழவன் தனது நெஞ்சை திறந்து சுட்டிக் காட்டியவாரே, ‘இதோ இருக்கிறார்கள், வீணாக நீங்கள் தேடுவதில் பயனில்லை’ என்றான்.

“எதிரிப் படைகளும் தளர்ந்து விட்டார்கள். திரும்பிப் போக வழிதெரிய வேண்டுமே. கிழவனைக் கட்டிப் போட்டு ‘ஏய் இங்கிருந்து நீ எங்களை வெளியே அழைத்துப் போகா விட்டால் உன் கைகளைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கி விடுவோம்’ என்று கத்தியைக் காட்டிப் பயமுறுத்தினார்கள்.

“கிழவன் முதிய மூங்கில் மரத்தைப் போல நெடுங் குத்தாக நிமிர நின்று ‘உங்களால் முடிந்ததைப் பாருங்கள். இன்னும் ஆறு கோடி கரங்கள் இருக்கின்றன’ என்று கத்தினான்.

“அவர்கள் ஆத்திரமடைந்து அவன் கைகளை வெட்டினார்கள். கால்களைத் துண்டித்தார்கள். அப்பொழுதும் அவன் ‘இன்னும் ஆறு கோடி கரங்கள் இருக்கின்றன’ என்று கூறியவாறு இறந்தான்”

இந்தக்கதையைச் சொல்லும் பொழுது ஹோ ஷுங்கின் கண்கள் அனல் போல் சிவப்படைந்தமை இன்னும் ஞாபகம் வருகிறது. கையில் யந்திரத் துப்பாக்கியைச் சுமந்தவாறு ஆத்திரத்துடன் மூற்கிற்பள்ளத்தை அடிக்கடி நோக்கினான். ஒரு வான் கியூ இளைஞன் இங்ஙனம் ஆத்திரத்துடன் கண் சிவந்து கோபித்திருந்ததை நான் இதுவரை பார்த்த தில்லை.

மூங்கிற் பள்ளத்தை நான் கடந்து சென்ற பொழுது அந்த யானைப் பாகன் கண்ணீரைப் பாய்ச்சி நட்டு வளர்ந்த மரங்கட்கும் அந்த கடைசி நேரத்திலும் நகட்டின் விடுதலையை மீண்டும் மீட்டிக் காக்கவிருக்கும் மூன்று கோடி மக்கள் மீது அழியா நம்பிக்கையுடன் மாண்ட கிழவனின் உதிரத்தில் தோய்ந்து வளர்ந்த மூங்கில்கட்கும் வேற்றுமை உயராது, இனங்கண்டு கொள்ள முடியாத நிலையில் நடந்தேன்.

மாதங்கள் ஐந்து கடந்து சென்றன. நான் செடியின ஆராய்ச்சியாளன் அல்லன். போர்முனை வீரன் என்ற அளவில் அந்தப் பெரும் மூங்கிற் காடு விடுதலை வீரர்களின்

கண்ணீராலும் குருதியின் செந்நீராலும் வளர்ந்தது என்பதை நன்கறிவேன். மூங்கில் இலைகளின் சலசலப்பு அக்காடு கண்ட காட்சிகளைக் காதில் குசுகுசுப்பது போல் ஒலித்தன.

சிறிய இறக்கத்தைக் கடந்து ஒரு சுற்று திரும்பியதும் அந்த மூங்கிற் பள்ளத்தாக்கை மீண்டுமொருமுறை நோக்கினேன். பல்லாயிரம் மூங்கில்கள் எங்களைப் போய் வாருங்கள் எனப் பிரியா விடை கூறின, அப்பொழுதுதான் ஹோ ஷூஸ் ஒரு பின்னணிப் படையுடன் தோளிலே கனத்த பை, மண்தோண்டி, யந்திரத் துப்பாக்கி...இன்னும் ஏதோ ஒரு மூங்கிற் குழாய் போன்ற ஒன்றையும் சுமந்து வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

போர்முனைக்குப் போகுமுன்னர் தங்கிய இரண்டு நாட்களிலும் அவன் தனது மூங்கிற் குழாயை எந்நேரமும் சொரசொரப்பான தழைகளால் மெருகிட்டுக் கொண்டிருப்பதும், கத்தியால் சீவுவதுமாகவே இருந்தான். அவன் ஒரு கொடிக் கம்பம் தயாராக்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதாக உணர்ந்தேன்.

வரப்போகும் தாக்குதலைப் பற்றிய ஒத்திகைப் பாடத்தை அறிந்து திரும்பி ஹோ ஷூஸ் அவனது சகாக்களுக்கு அவற்றை விளக்கிக் கூறினான். ஐந்து கூழாங்கற்களை எடுத்து அவை ஐந்து எதிரிப் பாசறைகள் எனவும் அவற்றில் பெரிய கல் கேந்திரத் தளம் எனவும் விளக்கிக் காட்டினான். “ஆறாம் எண்ணுள்ள வீரர் கடைசியாகக் குண்டுகளை நன்றாகச் சரிபார்த்த பின்னர், நான் முதலில் போகிறேன் நீங்கள் இடப்புறமாய்த் தாக்கியபடியே வலது பக்கம் முன்னேறும் படையுடன் சேர்ந்து கொண்டு கொடித்தள நிலையத்தை நோக்கி ஊடுருவிச் செல்லுங்கள்” என்று தன் சகாக்களை நோக்கிக் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

பின்னர் தன்னருகே அமர்ந்திருந்த நண்பனொருவனிடம் கட்டளையளித்தான். “சுடுதூரம் வந்து சேர்ந்ததும் ஒரு வெடியைச் சுடு. புரிகிறதா?”

அந்நண்பன் சரியெனத் தலையசைத்தான். மற்றொரு வனை நோக்கி “உனது தோழன் இரண்டாவது வெடியை வெடிக்க வசதியாக நீ வெடிக்க வேண்டும். எதிரியினதும் ஆறாவது எதிர்ப்புத் திட்டை நசுக்கிவிடுங்கள். எஞ்சியிருக்கும் படைகளை நமது மூன்றாம் படைக் கைக் குண்டை உபயோகித்து அழித்து, கொடித்தளத்தைப் பிடித்துவிடுகிறோம். மேலிடத்திலிருந்து உத்தரவு வரும்வரை, அங்கே அடுத்த இரண்டாம் படை வரும்வரை காத்திருப்போம்...”

உத்தரவு கொடுத்துக் கொண்டே ஹோ ஷுஸ் மூங்கிற் கழியைத் தழைகளினால் வெள்ளிக்குழாய் போல் பளபளக்க மெருகிட்டுத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கடைசித் தாக்குதலுக்குத் தயாராகும் பொழுதுதான் அந்தக் கம்பத்தின் மீது கொடியைப் பொருத்தினான். கொடியைத் தூக்கிச் செல்லும் பொழுது முன்னேறும் படைக்கு எவ்வித இடைஞ்சலும் இல்லாதவாறு அதனை ஏந்தியவாறு நடந்தான்.

முட்கம்பிகளையெல்லாம் கண்ணி வெடிகள் தகர்த்தெறிந்ததும் ஹோ ஷுஸ் இடைவெளியில் பொற்தாரகை பொறித்த செங்கொடியை ஏந்தியவாறு உள் நுழைந்து ஓடினான். வெடிகுண்டு ஒளி மின்னலிடையே அக்கொடி நெருப்புப் பிழம்புபோல் காட்சியளித்தது. குண்டுகளின் வெளிச்சத்தின் உதவியால் கொடி அங்குமிங்குமாக விரைவதையும் முடிவில் கொடித்தள முகட்டில் மூங்கிற் பள்ளத் தாக்கினின்று தோன்றிய மூங்கிற் கழியிலேயே கம்பத்தில் நாட்டப்பட்டிருப்பதையும் காண நேர்ந்தது. போர்த்தீயில் புடமேறி எதிரிவசமிருந்து அப்பொழுது மீட்டிய மண்ணிலே வேருன்றி அது பட்டொளி வீசிப் பறந்துகொண்டிருந்தது.

தாமரை,

ஜனவரி, 1973

கிழத் தம்பதிகள்

டரான் தான்

போராட்டத்திற்குப் பின்னர் திக்குத் திசை தெரியாது திகைக்க வேண்டி நேர்ந்தது. சைகோன் தெருக்களில் அமெரிக்கச் சிப்பாய்களும் அவர்களின் கைப்பொம்மைகளான உள்நூர் போலீஸ் காரர்களும் இப்பொழுது நிறைய நடமாடினர். மக்கள் விடுதலை முன்னணிப் படையினர் உடையுடன் தோளில் துப்பாக்கியும் சுமந்து இனி நான் தனிமையாய்ச் சுற்றுவது என் உயிருக்காபத்தாய் முடியும்.

ஆகையால் தெருவோரமுள்ள ஒரு கதவைத் துணிச்சலுடன் தட்டினேன். உள் நுழைந்ததும் ஒரு கிழவர் தரையில் அமர்ந்து பாக்கு வெட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். வயிற்றுப் பாட்டிற் காக இதைச் செய்து கொண்டிருந்தார் போலும். “தாத்தா! வணக்கம். மக்கள் விடுதலை முன்னணிப் படையைச் சேர்ந்தவன் நான். தாக்குதலுக்குப் பின் திரும்பிச் செல்ல வசதியில்லாது போய் விட்டது. இன்றைய இரவை உங்களுடன் கழிக்கலாமா?” என்று கேட்டேன்.

தான் செய்யும் பணியை விட்டுஎன்னை மேலும் கீழுமாகக் குழப்பத்துடன் பார்த்தார். மெல்ல எழுந்து வெளிக் கதவை விரைவாகச் சாத்தினார். பின்னர் என்னை ஒரு உள்ளறைக்கு அழைத்துச் சென்று கவனமாக ஆராயத் தொடங்கினார். எனது கித்தான் தொப்பியையும் துப்பாக்கியையும் பலகைக் கட்டிலின் ஒரு மூலையில் வைத்தேன். அப்பொழுது ஒரு கிழவி அறையில் நுழைந்து கெஞ்சும் பாவனையில் “நீ மக்கள் முன்னணிப் படை வீரனா அல்லது சைகோன் சிப்பாயா என்பதை உண்மையில் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஏதோ வந்துவிட்டாய், பரவாயில்லை; எங்களுடன் தங்கியிரு ஆனால் தயவு செய்து அந்தத் துப்பாக்கியை மட்டும் ஒளித்துவை. அதனால் எங்களுக்குத் தொந்தரவு ஏற்படலாம்” என்றாள்.

நான் முன்னணிப் படை வீரன் என்பதை நம்ப வைப்பதற்கு என்னிடம் யாதொரு தடயமும் இல்லை. எனவே மெல்ல அவர்கள் அருகில் போய் “நான் மக்களின் முன்னணிப் படைவீரன் தான். ‘யாங்கி’களையும் அவர்கள் கைப்பொம்மைகளையும் ஒழிக்க முன்னணி எங்களை அனுப்பி வைத்தது. என்னை நம்புங்கள். உங்களுக்கு நான் எந்தவிதக் கெடுதலும் வராது பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்றேன் மெதுவாக.

கிழவி தன் வெற்றிலைக் காவி நிறைந்த உதடுகளை கட்டம் போட்ட சைக்குட்டையால் துடைத்து பெருமூச்சுடன் “எங்களால் எப்படி தெரிந்து கொள்ள முடியும்? ஏதோ வந்து விட்டாய், விரும்பினால் தங்கிக்கொள். ஆனால் தயவு செய்து வெளியில் மட்டும் தலைகாட்டாதே. எங்களுக்குத் தொந்தரவு” என்றாள்.

அன்று அக் கிழத்தம்பதிகளுக்குக் கூடமாட உதவி செய்ய முயன்றேன், அடுப்பின் மீது பாக்குகளைக் காய வைக்க முயற்சித்தேன், குடத்தின் பக்கம் செங்கல்களைத் தாங்க வைக்க முனைந்தேன். ஒன்றையும் செய்ய கிழவி விடவில்லை.

அந்தியடைந்ததும் தென்வியத்நாமிய மக்கள் சாதாரணமாக அணியும் கருப்புப் பைஜாமாவைத் தந்து குளித்து வரும்படிக்கூறினாள். நான் குளித்து வந்ததும் என்னைத் தழுவிவாரே கண்ணீருடன் “என்னை மன்னித்து விடப்பா! நீ உண்மையான விடுதலை முன்னணி வீரர்தான் சந்தேகமே இல்லை. நீ நம் பக்க ஆள்தான்” என்றாள்.

நான் திகைத்தேன். இவள் இதனை எப்படி உணர்ந்தாள்? அவளை மாற்றியது எதாக இருக்கும்? அவளே காரணத்தையும் தெரிவித்தாள். என் வெறுங்கால்களைச் சுட்டிக்காட்டி, சிறிது அதட்டலாக “மடையா! நான் செய்த தந்திரம் உனக்குத் தெரியுமா? உன்னைக் குளிக்க அனுப்பியதும் செருப்பை கழற்றினாய் அல்லவா? அதைப் பார்த்துத் தெரித்து கொண்டேன். நீ முன்னணி வீரர் அணியும் ரப்பர் டயர் அடி வைத்த செருப்புத்தானே அணிந்திருந்தாய் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டேன்” என்றாள்.

பொதுவாக எனக்கு எளிதில் கண்ணீர் வந்துவிடாது. எனினும் இதனைக் கேட்டதும் என் உணர்ச்சிகளை என்னால் அடக்கவே முடியவில்லை.

இரவு உணவைச் சாப்பிட அப்பொழுதுதான் அமர்ந்தோம். தடதடவென்று கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. கிழவி என்னை உள்ளறைக்கு செல்லும்படி சைகை காட்டினாள். நான் அங்கு சென்று எனது துப்பாக்கியைக் கையில் ஏந்தியவாறு கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

யாதோ ஒரு குரல் நிச்சயமாக ஒரு போலீஸ்காரன் குரலாகத்தானிருக்க வேண்டும். “உங்கள் வீட்டிற்குள் அந்நியர் யாரும் இருக்கிறார்களா?” என்று கடுமையாகக் கேட்டது. அதற்குக் கிழவியும் மிகவும் அமைதியுடன் பதிலளித்தாள்.

“எங்கள் வீட்டிலே இப்பொழுது நானும் எனது கிழவரும், நீங்கள் இருவருந்தான் இருக்கிறோம்.”

இரண்டாவது போலீஸ்காரனோ படு சூட்டிகையானவனாக இருக்க வேண்டும். “அப்படியானால் மூன்றுபேர் சாப்பிடுவதற்குரிய மூன்று கிண்ணங்களும் உணவூட்டு குச்சிகளும் இருப்பானேன்” என்றான், அக்கொள்ளிக் கண்ணன்.

கிழவியா விட்டுக் கொடுப்பவள். அவளும் சர்வ சாதரணத் தொனியில் “நீங்களெல்லாம் என்ன சின்னப்பிள்ளைகள்தானே. உங்களுக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது? சைகோன் மக்களின் விருந்தோம்பலைப் பற்றி கேள்விப்பட்டதில்லையா? ஏதாவது நல்ல பதார்த்தங்கள் தயாரித்தால் கூட ஒரு கிண்ணத்தையும் உணவூட்டுக் குச்சிகளையும் எதற்கும் எடுத்து வைத்துவிடுவோம்” தற்செயலாக விருந்தினர் திடீரென வந்து விட்டால் நல்லதென்று. நீயும் எங்களுடன் சாப்பிட விரும்பினால் கொஞ்சம் அந்தச் சமயலறைப்பக்கம் போய் மற்றொரு கிண்ணத்தையும் குச்சிகளையும் கொண்டுவாயேன்” என்றாள்.

சோர்ந்த குரலுடன் பதில் காதில் விழுந்தது: “எங்களுக்கு நிறைய ஜோலி. நாங்கள் போகிறோம். ரொம்ப நன்றி.”

கதவு படி ரென சாத்தப்பட்டது. சில நிமிடங்கள் அமைதியாக இருந்தபின் வெளியே வந்தேன். “ஏன் பாட்டி, அந்த அயோக்கியப்பயலை சமயலறைக்குள் போய் கிண்ணத்தைக் கொண்டுவரச் சொன்னாய்?” என்றேன் கடுமையாக. “என்னை அங்கு கண்டுபிடித்து விட்டால் என்னாவது?”

அவள் சிரித்தவாறே “நீயே சொல், நான் உள்ளே போகமுடியுமா? போனால் சந்தேகப்படுவார்கள். அதனால் தான் அவனையே உள்ளே போகச் சொன்னேன். அது

அவனது சந்தேகத்தை தீர்த்துவிட்டது. அப்படியே அவன் சமையலறைக்குள் நுழைந்திருந்தாலும் நீயே அவனைத் தீர்த்துக்கட்டியிருப்பாய். மற்றவனை நானும் என் கிழவரும் ஒருகை பார்த்து முடித்திருப்போம்”

நல்ல போர் சாகசம் தெரிந்தவள் அந்தக் கிழவி! இல்லையா? இது தவிர மேலும் பல ஆச்சரிய நிகழ்ச்சிகளைப் பின்னால் அறிந்தேன். சாப்பாடு முடிந்து கையெல்லாம் அலம்பியதும் எதிரிகளுடன் அவர்கள் போராடிய பல நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினார்கள்.

அன்று மாலை, அந்த கிழவியிடம் ‘தேட்’ (புத்தாண்டு) தாக்குதலைத் தொடர்த்து எழுந்த பல எழுச்சிக் கால தொடக்கத்தில் இரு தடியர்களை அவள் எப்படி ஒழித்துக் கட்டினாள் என்பதைப் பற்றி மேலும் கூறும்படிக்கேட்டேன். ஆனால் அவள் அதை விடுத்து தனது இரு பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கூறினாள். அவரின் மகன் மக்கள் விடுதலை முன்னணிப் படையில் சேர்ந்து மேற்கு ‘நம்போப்’ பகுதியில் போராடியிருக்கிறான். ஒரு ஆண்டிற்குமேல் பட்டும் மூன்றே கடிதங்கள்தான் வீட்டிற்கு எழுதியிருக்கிறான். அவற்றில் தனக்கு பலமுறை வெற்றிப் பதக்கங்கள் கிடைத்ததைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறான். போன கிழமைக்குப் முன்னர் ‘காந்தோ’வைத் தாக்கும் பொழுது வீரமரணம் எய்தியதாகச் செய்தி கிட்டியது. அவள் அழுவையில்லை. பல இரவுகளை வெற்றிலை மென்று விழித்திருந்து போக்கினாள்.

‘தேட்’ தாக்குதலின் முதல் நாளன்றே அவள் மகள் சைகோன் மக்கள் தற்காப்பு படையில் சேர்ந்தாள். கிட்டத்தில் சைகோன் மக்கள் முன்னணிப் படைத் தலைமைப் பீடத்திலிருந்து அவளின் மகத்தான சாதனை குறித்து பாராட்டுதல் தெரிவித்திருந்தார்கள். இரண்டே நாட்களில் இருபத்தி மூன்று யான்கிகளை ஒழித்துக்கட்டி, “அமெரிக்க எதிர்ப்பு வீராங்கணை” என்ற பட்டத்தைப் பெற்றாள்.

சாதாரணமாக ஒரு தாய் தன் பிள்ளைகளைப் பற்றிப் பேசுவது போலிருந்தாலும் பெரும் வீரர்களின் வீர சாதனைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது போலிருந்தது. அவள் மெல்லிய குரலில் பேசினாலும் அந்த இரவின் அமைதியில், வெளித் தெருவில் ராணுவ வாகனங்கள் கிளப்பிய இரைச்சலின் மத்தியில் துல்லியமாகக் கேட்டது.

அன்றைய இரவில் அவர்கள் மகளின் கட்டிலில் படுத்திருந்தேன். ஒரு வீட்டில் தங்கும் மென் சுகத்தை உணர்ந்தாலும் ஒரு இமை கூடத் தூங்க முடிய வில்லை. இக் கிழத்தம்பதிகளையும் அவர்கள் பிள்ளைகளைப் பற்றியும் எனது படையுடன் எப்படி ஒன்று சேர்வது என்ற கவலையிலும் புரண்டுகொண்டே இருந்தேன்.

நள்ளிரவு கழிந்த சிறிது நேரத்தில் கிழவி தனது கணவனிடம் பேசியது எனது காதில் கேட்டது: விடிந்ததும் விடியாததுமாக நான் எப்படியாவது மக்களைப் பார்த்து மக்கள் முன்னணிப் படையினரிடம் இந்தப் பிள்ளையைச் சேர்த்துவிடப் பார்க்கிறேன். அவன் சண்டையில் மீண்டும் சேர்ந்துவிட துடியாத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்''

கார்க்கி,

ஜனவரி '73

* * *

அரிசி முனை

ஃபொங் ஓ

பாதி இருட்டில் ஆழ்ந்திருந்த மறை விடத்தில் பியக் அம்மை கூனிக் குறுகி நுழைந்தாள். அவளுக்காகக் காத்திருந்த மூன்று உருவங்கள் எழுந்து நின்று மினுக் மினுக்கென்ற மண்ணெண்ணை விளக்கை காட்டி வழிவிட்டன. ஒரு மூளையில் எரிந்து கருகிய பலகையில் மெளனமாக அமர்ந்திருந்த அவள் மாவட்டக் கட்சிக் குழுச் செயலாளரும், கிராமத்தின் மக்கள் புரட்சிப் படையின் வீரரும் அதன் தலைவருமான 'நான்'னை இனங்கண்டு கொண்டாள்.

தொண்டையை சரி செய்தவாறு அழகிய மத்திய வயதுடைய செயலாளர் கூறினார்:

“அம்மா, நாங்கள் ஒரு பெரிய போராட்டத்திற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறோம். எங்கே எப்பொழுது தாக்குவோம் என்பதை நாங்கள் அறிய மாட்டோம், நமது கிராமத்து மக்களை

இத்தாக்குதல் வெற்றிபெற உதவி மட்டும் புரியும்படி மேலிடத்தில் கேட்கின்றார்கள். நமது ஆட்கள் தயாராக இருக்கின்றனர். நம்மிடம் நிறைய படைக் கருவிகளும் வெடி மருந்துகளும் உள்ளன. ஒரே பொருள் மட்டுந்தான் குறை. அது மிக முக்கியமானதாகும். அது இல்லாவிடில் இயக்கம் நடைபெறாது, வெற்றியுமடையாது—அதுதான் அரிசி!”

“அரிசி” என்ற ஒலி மறைவான அவ்விடம் முழுதையும் நிரப்பி ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் எதிரொலிப்பதை அந்தக் கிழவி மௌனமாக அமர்ந்து கவனித்தாள்.

“அரிசி இல்லாவிடில் இயக்கமுமில்லை, வெற்றியுமில்லை. “சந்தைக்குச் சென்றால் ஒருவருக்கு மூன்றே சுண்டு (கட்டிப்பால் வெற்று டின் அளவு) அரிசியும் அரைச் சுண்டு உப்பு மட்டும் ஒரு குடும்பத்திற்குத் தருகிறார்கள்.

“புரட்சிக்கு எவ்வளவு தேவைப்படும்” என்று உணர்ச்சியுடன் நைந்த குரலில் முடிவாகக் கேட்டாள் அந்தக் கிழவி. கிழடு தட்டிய அவளது கவலை படர்ந்த முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கியவாறு “முப்பது டன் அரிசியும், பத்து டன் உப்பும் தேவை” என்று செயலாளர் பதில் கூறினார். “நம்மூர் கோவிலின் களஞ்சியம் முழுதும் கொள்ளக் கூடிய அளவு இருக்கும்” தனக்குள் கூறி தேவைப்படும் அரிசியையும் உப்பின் அளவையும் அனுமாணித்துக் கொண்டாள்.

“எப்பொழுது உங்களுக்கு தேவைப்படும்?” என்று கேட்டாள்.

“இருபத்தைந்து நாட்களுக்குள் கிடைத்தால் சரி. எவ்வளவு சீக்கிரம் கிடைக்கிறதோ அவ்வளவு நல்லது”

* * *

மறு நாள் விடியற்காலை தனது கூடையை கக்கத்தில் இருக்கியவாறே எதிரிப் படைகளிடையே ஒற்றுவேலை செய்யும் படையின் தலைவியான ஹோ தி பியெக்

மாவட்டத் தலைநகரை நோக்கி நடந்தாள். புதிதாக அமைக்கப்பட்ட இருபத்தி நான்கு அடி தார்போட்ட நெடுஞ்சாலையில் காலை பணிமூட்டத் திரையை நோக்கிய வாறே தனக்கு அவர்கள் தந்த அந்தப் பெரும் பொறுப்பினை எண்ணி மலைத்தவாறு நடந்துகொண்டிருந்தாள்.

திரும்பி வரும் பொழுதுதான் ஒரு சோதனைத் தளத்தில் ஒரு போலீஸ்காரன் தடுத்து நிறுத்தினான்.

“ஏய் கிழவி, உனது கூடையில் என்ன கொண்டு போகிறாய்?” என்றந்த கத்தை மீசையுடைய போலீஸ்காரன் கேட்டான்.

“எனது குடும்பத்துக்குச் சில சுண்டு அரிசி ஐயா” என்று பதிலளித்தாள்.

“எவ்வளவு?”

“மூன்று ஐயா”

“எங்கே காட்டு”

நல்ல அனுபவமுடையனான அக்காவலன் தனது இரண்டு கைகளால் அவனது கூடைக்குள் கையைவிட்டவாறே கண்ணை உருட்டிக் கண்டிப்பான குரலில்,

“நிச்சயமாக மூன்று அல்ல, ஐந்து இருக்கிறது. நீ வியத்தொங்காரர்களுக்குக் கொண்டு போகிறாய் அல்லவா? எல்லாவற்றையும் நான் பறிமுதல் செய்கிறேன்!”

“தயவு செய்து வேண்டாமய்யா, சாப்பாட்டிற்கு எனக்கு பெரிய குடும்பம் இருக்கிறது. வீட்டில் அத்தனை பேர்களுக்கும் சாப்பாடு கொடுக்க இருக்கும் பொழுது, என்னை வீண்பழியாக வியத்தொங்கிற்கு சாமான்கள் கொடுப்பதாக கருதாதீர்கள்!”

“நீ என் கண்ணில் மண்ணைத் தூவப் பார்க்கிறாயா? உனக்கு அரிசி போதாமலிருக்கலாம், அதற்காக நீ வியத் கொங்கியர்க்கு சேமிக்காமலிருப்பாய் என்பது என்ன நிச்சயம்? இந்தக் கூடையைக் கீழே வைத்துவிட்டுப் போ கிழவி!”

கிழவி கூடையைக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் போலீஸ் காரனோ கூடையை விளிம்பைத் தனது பெரிய கைகளால் பிடுங்கியவாறு கிழவியைத் தனது பலங்கொண்ட மட்டும் உதைக்கவும் அவள் தெருவில் உருண்டு கொண்டிருந்தாள். அவன் தன் கரங்களைத் துடைத்தவாறு ஒன்றுமே நடவா ததுபோல் தனது தளத்திற்குச் சென்றுவிட்டான்.

வலியுடன் எழுந்து தனது கூடையைக் கையில் எடுத்தான். பாதையிற் சிந்திய அரிசி மணிகளை ஒவ்வொன்றாக பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டே அமெரிக்கர்களையும் தியூவையும் திட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

வழிநடந்த ஒரு இளம் ராணுவ வீரன் இரக்கத்துடன் “அம்மா உங்கள் அரிசியை யார் தட்டிவிட்டது” என்று கேட்டான்.

“ஓ அந்தப் போலீஸ்காரன்! எனக்கும் பட்டாளத்தில் ஒரு பையனிருக்கிறான். இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்னால் கட்டாயச் சேவையில் அழைத்துச் சென்றார்கள். அவனைப் பற்றி யாதொரு தகவலுமே இல்லை. அவன் எங்கு போனானோ? அவனுடைய அம்மாளை இப்படிப்படுத்துவதை வந்து பார்க்கக்கூட அவன் ஏன் வரவில்லை? மக்னே என் வாழ்க்கையைச் சகிக்க முடியாது தொல்லை தருவதை நீ அறிவாயா?”

ஆத்திரத்தில் அந்த இளம்வீரன் ஏதோ வாய்க்குள் திட்டினான். அவனுக்கும் கிராமப் பகுதியில் எங்கோ ஒரு அம்மா இதே மாதிரி பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டும்

இதேபோல காவலர்கள் இந்நேரத்தில் துன்பப்படுத்திக் கொண்டிருக்கலாம்.

“அம்மா என் பின்னால் வாருங்கள்” எனக் கூறியபடி பியக் அம்மையைக் கைகொடுத்து எழுப்பிவிட்டான். உள் பங்கு அரிசி வாங்க நான் உதவி செய்கிறேன் கவலைப்படாதே”

“அட ஆச்சரியமே! தியூவின் படையில் இருப்பவர்கள் இப்படி உன்னைப் போல அன்புசெலுத்துபவர்களை இன்று தான் காண்கிறேன். நீ எங்கிருக்கிறாய் தம்பி?”

“பாசறையில் இருக்கிறேன் அம்மா”

“நீ பட்டாளத்தில் சேர்ந்து எவ்வளவு காலமாகிறது?”

“நான் சேர்ந்து ஆறு மாதங்களாகிறது. என்னை இப்பொழுது இங்கு மாற்றியிருக்கிறார்கள்”

“உன் பெயர் என்ன மகனே?”

“சுருக்கமாகக் குவொங், முழுப் பெயர் மக்தின் குவொங்”

“நன்றி மகனே! நீ பாசறைக்குப்போ, நான் நாளைக்கு உன்னைக் காண வருகிறேன்”

அமெரிக்கர்களும் தியூக் கூட்டத்தினரும் புரியும் அட்டுழியங்களை நடமாடும் ராணுவ வீரர்கள் காதில் விழும்படியாகத் திட்டிக்கொண்டே அரிசியைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

* * *

எல்லோரிடத்திலும் அரிசிக் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றி பியக் அம்மை திட்டிக்கொண்டிருந்ததுடன் பாசறையிலுள்ளவர்களிடம் அவர்களது ரகசியப் பிரச்சாரப்படையின் ஒரு திட்டப்படி அந்தரங்க உறவு ஏற்படுத்தியிருந்தாள்.

அன்று மாலை மலையடிவாரத்திலிருந்த நல்ல கொழுந்தான தேயிலைகளைப் பறித்து ஒரு பொட்டலம் கட்டிச் சென்றாள்.

மறுநாள் நன்றாக உடுத்திக் கொண்டு தலையில் தேயிலைப் பொதியுடன் பாசறைக்குச் சென்றாள். தன் மகனைப் பார்க்கப் போகிறதாகக் கூறி தளத்தின் தலைவனைப் பார்க்க வாய்ப்பேற்படுத்திக் கொண்டாள்.

அவனுக்கு தேயிலைக் கொடுத்து அவனது உடல்நலன் குடும்ப நலன்கள், அவன் குழந்தைகளின் சுகம் எல்லாம் விசாரித்து அதிகாரியுடன் சிநேகிதம் பிடித்துக்கொண்டாள். சிறிது சிறிதாக, தனது கிராமத்தில் பஞ்சம் தொற்றிக் கொண்டிருப்பதையும் மக்கள் படுகின்ற கஷ்டங்களையும் எடுத்துச் சொன்னாள். தன்னை போலீஸ்காரர்கள் துன்புறுத்தியதையும் சொல்லாமல் விடவில்லை. முடிவில் அவள் கூறினாள் :

“இந்தத் தளத்தில் ஒரு மகனைக் கொண்டுள்ள தாய் என்ற முறையில் கூறுகின்றேன். பட்டினியிலும் துன்பத்திலும் ஆழ்ந்துள்ள மக்கள் முடிவில் கம்யூனிஸ்டுகளைத் தான் ஆதரிப்பார்கள். பட்டினியால் யார்தான் சாகவிரும்புவார்கள்? அவர்களுக்கு அரிசி வாங்க அனுமதி தந்தால் உங்களுக்கு அவர்கள் நன்றியுடையவர்களாக இருப்பார்கள். இல்லையென்றால் ஆயிரத்தொரு வழியிருக்கிறது கிடைப்பதற்கு! அரசாங்கத்திற்கு அரிசிக்கு அரிசியும் போய் மக்களுடைய ஆதரவும் போய்விடுகிறது.”

சிறிது நேரம் யோசித்தபின் அதிகாரி சூள்கொட்டியவாறு கூறினான் :

“சரி, நீ போய் உங்கள் ஊர்க்காரர்களிடம் அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் அரிசி விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ள

லாமென்று சொல்லு. யாரும் அதற்குத் தடை செய்தால் என்னிடம் நேரே வந்து கூறு!’’

* * *

மறுநாள் ஊரிலுள்ள ஆண்களும் பெண்களும் தோளில் காவடி தூக்கியவாறு அரிசியும் உப்புமும் வாங்குவதற்காக பட்டணம் நோக்கி சென்றார்கள். சிலர் ஐந்து வாளிகளையும் சிலர் மூன்று வாளிகளையும் தூக்கிச் சென்றனர். வரிசை வரிசையாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

காவற்சோதனைத் தளத்தில் அவர்களது அரிசி உப்பு எல்லாம் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. பியக் அம்மணி பாசறையை நோக்கிச் சென்றாள். தளத்தில் நுழைவாயில் அருகில் நெருங்கியதும் பெருங்கூச்சல் போட்டுப் புலம்பத் தொடங்கினாள்.

“ஐயா ! ஐயா !! பார்த்தீர்களா? நீங்கள் அனுமதி கொடுத்தபடி அரிசியும் உப்பும் கொண்டுவந்தோம். போலீஸ்காரர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். நான் அவர்களிடம் நீங்கள் மனமிரங்கி இவற்றை வாங்க அனுமதியளித்தீர்கள் என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் தெரியுமா? உங்களுக்கு அரிசிவாங்க அனுமதியளிக்கத் துணிந்த அந்த முட்டாள் யார்? அவன் இங்கு எங்கள் முன்னால் வந்து கொஞ்சம் முகத்தைக் காட்டட்டும்.’’.

ஆத்திரமடைந்த அதிகாரி எச்சரிக்கை சமிக்ஞை செய்வதற்காகத் தனது கைத்துப்பாக்கியால் ஆகாயத்தை நோக்கி முன்றுமுறை சுட்டான். தன்னிடமிருந்த படையினரில் பாதிப்பேரை அழைத்துக்கொண்டு காவல் நிலையம் நோக்கி நடந்தான். கையில் துப்பாக்கியைப் பிடித்தவாறே காவற் சோதனைத் தளத்திற்குச் சென்று,

“யாரோ என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்றார்களாமே இதோ நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன்”

பிறகு தனது படையினரைவிட்டுப் போலீஸ்காரர்களை ஒரு கைபார்க்கச் செய்தான்.

“இங்கே வாருங்கள் பெண்களே உங்களுடைய அரிசியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நாங்கள் உங்களைப் புத்திரமாக வீட்டுக்குக் கொண்டு சேர்த்து விடுகிறோம்” என்று அதிகாரக்குரலில் கூறினான்.

பெண்கள் தங்கள் அரிசியையும் உப்பையும் அவசர அவசரமாக எடுத்துச் சென்றனர்.

“உங்கள் உதவியில்லாவிட்டால், இந்தப் பேயப்பயல்கள் எங்கள் உணவுப் பொருள்களையெல்லாம் திருடியிருப்பார்கள் என்று ராணுவத் தலைவரைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

சிறிது சென்றபின் போலீஸ்காரர்களிடம் சென்று “நாங்களெல்லாம் பட்டினிகிடக்கிறோம். ஏதோ கொஞ்சம் கையளவு அரிசி கொண்டு செல்கிறோம் எங்கள் மீது நீங்கள் கொஞ்சங்கூடக் கருணை காட்டவில்லை உங்கள் மீது படை வீரர்கள் முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொண்டது பற்றி வருத்தப்படுகிறேன். நீங்கள் பேசாமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஜனங்களை அவர்களுக்குத் தேவையான அரிசியை வாங்கி விட்டிருந்தால் உங்களுக்கு அவர்கள் நன்றி செலுத்தியிருப்பார்கள்.”

அவமானத்தினால் ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காவற் தலைவன்,

“போதும் எனக்குக் குல்லாய் போடாதே. இரு இரு. உன் பங்குக்குப் பூசை கிடைக்கும் பார்.!”

கிழவி அவன் கையை லேசாகப் பிடித்தவாறே மெதுவான குரலில் “உன்னைப்பார்த்தால் இரக்க மனதுடைய

வன் மாதிரி இருக்கிறதே. ஏன் இப்படிக் கோவிக்கிறாய்? என்னைப்போல் உனக்கு வயது வந்த தாயார் இல்லையா? என்னைத் திட்டாதே! இரண்டு நாட்களாக என் வயிற்றுக்குள் இரண்டு பருக்கைகள் கூட போகவில்லை நீ லேசாகத் தள்ளினால்கூட நான் விழுந்து மாண்டு மடிந்விடுவேன். கிராமத்தவர்களோ பசியுடனிருக்கிறார்கள். மருந்தடித் ததால் எல்லாப் பயிர்களுமே அழிந்துவிட்டது. வயல்கள் தோட்டங்கள் எல்லாமே பாழாய் விட்டன. ஒரு வாழை மரங்கூட மிச்சமில்லை. ஒரு கவளம் அரிசி உன்னிடம் கேட்பது தவறா? நீயே சொல்.’’

‘‘கேட்பதில் தப்பென்ன? நான் அப்படிக் கஞ்சனா’’ என்று சாந்தமடைந்தவாறு காவல் தலைவன் கூறினான்.

‘‘இந்தா உங்கள் கிராமத்தவர்களிடம் அரிசி வாங்கிச் செல்லலாமென்று போய்ச் சொல். ஆனால் அவர்களிடம், அரிசியை அவர்கள் மட்டுமே வைத்துக்கொள்ளலாம், வியத் கொங்கியர்கட்குக் கொடுத்துவிடக் கூடாது என்று சொல்லிவிடு’’

அவனுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் வகையில் ‘‘எங்கள் அரிசியை ஒரு மணியை எவனாவது கைவைக்கட்டும் பார்த்துக் கொள்கிறோம்’’ என்றாள்.

* * *

இருபத்தைந்து நாட்களுக்குள் அந்த ஊரினர் தேவைக் கதிமமாக அரிசியும் உப்பும் சேர்த்துவிட்டனர்.

தாக்குதல் தொடங்கியது.

விடுதலைப் படையினர் அமெரிக்கத் தளத்தை தாக்கி ஒரு அமெரிக்கப் பட்டாளத்தையே அழித்து விட்டார்கள். மக்களைச் சிறை வைத்திருந்த திடல்களையெல்லாம் விடுதலை செய்தனர். அவர்களும் எழுச்சியுற்று மலைப்பகுதி யிலிருந்து நகர்ப்புறம் வரையுள்ள நாசகாரக் கும்பலை ஒழித்துக்கட்டினர்.

தாமரை,

நவம்பர், '73

மலைத் தடம்

ஹூலிவ் மாய்

மலைகள் என்பவை என்ன என்பதை
நீயி இப்பொழுது தெரிந்து கொண்டாள்.

அவளது சொந்த ஊரோ தாழ்ந்த
பிரதேசத்தில் தண்ணீர் நிரம்பிய பகுதி
யில் இருந்தது. அங்குள்ளவர்கள் பயணங்
களில் பாரமற்ற மூங்கிற் படகுகளை
உபயோகித்தனர். இங்கெல்லாம் மனி
தர்கள் படகை அனாயசமாக முதுகுப்
புறம் சாய்த்து இரண்டு கால்களாலும்
துடுப்புகளைத் தள்ளிச் செலுத்தும்
பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். சூரத்
தனமான இளம் பெண்கள் கூட இங்ஙனம்
துணியமாட்டார்கள்.

மலைப்பகுதி, கிராமத்திலிருந்து
அதிக தூரமாகும். அப்பகுதியில் பகல
வனையோ சந்திரனையோ காண முடிவ
தில்லை. வானில் வண்ணங்கள் எப்பொழு
தும் மாறுபட்டுக் கொண்டே இருக்கின்
றன. எனினும் அப்பெண் சிறிது காலத்
தில் வெள்ளையாகத் தெரிபவை மலை
களல்ல, மேகங்களே என உணர்கின்றாள்.

கதிரவன் தங்கமயமாகக் காட்சியளிப்பதையும், மலைகளின் உண்மையான நிறம் நல்ல மரகதப் பச்சையாகவும் சில சமயங்களில் குங்கும நிறமாக உள்ளதையும் உணர்கின்றாள்.

காலநிலை மிக்க தெளிவாகவிருக்கும் சமயங்களில் நன்கு புலனாகும் மலைத் தடங்கள் அவளது உள்ளத்தை ஈர்த்தன. கிராமத்து அருகேயுள்ள தார்போட்ட உந்து வண்டியோடும் சாலைபோல அவை வழுவழுப்பாக இருக்கவில்லை. காடுகளுக்கு ஊடாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. குழந்தைகள் விளையாடுவதற்கு வசதியான வெளியாகத் தெரிந்தது. என்றைக்கோ ஒரு நல்ல நாளில் தன்னை அழைத்துச் செல்வார்கள் என எண்ணியிருந்தாள். மலைகள் தொலைவில் இருந்ததால் அக்கனவு பலிப்பதற்குப் பல நாட்களாகும் என அவள் எண்ணினாள். பறவையின் மெல்லிய சிறகுகளும், உந்து வண்டியின் விரைவும், கரும் புகைகளைக் கக்கி வெறிபிடித்தது போல் கூச்சலிட்டு ஆத்திரத்துடன் ஓடிச்செல்லும் புகைவண்டியுமே அங்கு ஏற்றிச் சென்று ஒரு நாள் மாலைக்குள் திரும்பி அழைத்து வர முடியும்.

...ஆயினும் தான் எவ்வளவோ கனவு கண்டதைப் போல அவள் எதிர்பார்த்ததை விட விரைவாகத் தொலை விலுள்ள மலைப்பகுதிகளில் காலடி எடுத்து வைத்து விட்டாள். விண்ணிலே தான் கண்ட அடிவானத்தை தான் நினைத்துப் பின் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தபின் அது ஒரு காட்சி மயக்கமே என உணர்ந்து போலல்லாது மலைத் தடம் உண்மையில் மலைப் புதரும் தடமாகவே இருந்தது தெளிவான நாட்களில் வளைந்து காட்சியளித்துத் தன்னை ஈர்த்த தடமல்ல இது.

கதிரவனும் திங்களும் அற்ற மலைப் பகுதியில் மட்டு மன்றி மேலும் கீழும் சுற்றி எங்கு பார்த்தாலும் மலைக் காட்சிகளே தென்பட்டன!

தங்கு தளத்திற்கு வரும் அனைவரும் அவளைப் பள்ளத் துப் பகுதியிலிருந்து வந்தவளென்று கருதாது மலைப் பகுதி களில் பிறந்து வளர்ந்தவளாக எண்ணிக் கொள்கின்றனர். எந்த சமயத்திலும் யானைகளைப் பற்றி விபரங்கூறத் தொடங்குவாள். இரவு நேரங்களில் அவை கோபத்துடன் கால்களால் தரைகளை உதைப்பதைக் கேட்டிருக்கிறாள். அவை காக்கும் கற்பின் திண்மையையும் பற்றிப் பேசும் திறனும் பெற்றிருந்தாள்.

பொன்றிற மூக்கும் பெரிய தலையும் கொண்ட மரங் கொத்திப் பறவைகள் சிலதான் இருந்தன. அவை மரங் களின் உச்சானிக் கொம்பில் கொத்திக் கொண்டிருந்தாலும் அவை அடிக்கடி சுடப்பட்டன. அவளது கண்களினால் கலாப மயில்கள் மேடைகளுக்கிடையே ஆடுவதைக் கண்டிருக்கிறாள். மயில்கள் ஆடுவதைப் பார்ப்பது ஒன்றும் கடின மில்லை. விடியற்காலை எழுந்து ஓடைக்கரையோரம் ஒரு மரத்தருகே ஒளிந்து நல்ல வெள்ளென்று பூத்த காலை நேரங்களில் ஆண், பெண் மயில்கள், மனிதர்கள் நந்தவனத் திற்குக் கூட்டமாகச் செல்வதைப் போல் தொகை தொகை யாகப் போவதைக் காணலாம்.

குக்ஃபங்க் பகுதியில் தன் பள்ளிகூக்கூட நாட்களில் படித்ததால் அறிந்த பறக்கும் அணில்கள் இருப்பதை இப்பொழுது நேரில் கண்டாள். அவற்றின் அடி நெஞ்சில் உள்ள முடிகள் பனிபோன்ற வெள்ளை நிறமுள்ளவை பட்டுப்போன்ற மென்மையானவை. அம்முடிகளைத் தனது ஊரிலுள்ள வீட்டுக்கு மட்டும் எடுத்துச் சென்றால்! ஆமாம் தளத்திலுள்ள சிலருக்கு அவை கிடைக்கின்றன. எனினும் தோலைப் பதனிடும் வகையறியாத அவர்கள் அவற்றைப் பாதுகாக்க முடிவதில்லை.

காட்டுக் காய்கறிகளைப் பற்றியோ முடிவே கிடையாது. சேம்பு, கருணை இவற்றையெல்லாம் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. இந்தியக் காட்டுப் பசளையைப் பற்றிக்

கேள்விப்பட்டிருக்கின்றீர்களா? அவை நமது பசளைகள் போல்தான். ஆனால் அடிப்புறத்தில் சிறிது ஊதா நிறமாகவும் பட்டுப்போலும் இருக்கும். சிறு செடிகளில் அவை பின்னிக் கொண்டு ஏறும். “மங்குஸ்தீன்” —காட்டு மங்குஸ்தீன் சிகப்பு நிறமாய்த் தக்காளி போல் பழங்களை ஈனுகின்றன. அவற்றின் பழங்களை சாப்பிடுவதுடன் இளைகளையும் கறிசமைத்துச் சாப்பிடலாம். காட்டு ஈரப்பலா—அவையும் பள்ளத்தாக்கில் உள்ளவைபோல்தான். ஆனால் இலைகள் தான் கொஞ்சம் முரடு. காட்டு முருங்கை — அதன் இலைகளும் காய்களும் உணவாகச் சமைக்கலாம்...

கீரைகளைப் பற்றியே அங்குள்ளவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. டுயீ காட்டிலிருந்து பறித்து வந்து சமைத்து உண்பதற்குமுன் பன்றிகளுக்கு முதலில் உண்ணக் கொடுத்து பரீட்சை செய்து பார்ப்பாள். பின்னர் வீட்டிற்கு முன்னுள்ள இடத்தில் நட்டு வைத்துப் பெயரும் சூட்டினாள். அந்தத் தோட்டத்தில் உண்மையிலேயே பலவித கீரை வகைகளும் காட்சியளித்தன. மரங்கள் இரண்டு மூன்று மனிதர்கள் கைகளைக் கோர்த்து சுற்றி வளைத்து அணைக்க முடியா மரங்கள் அங்கிருந்ததால் அதிகம் கீரைகள் விளைவிக்க முடியவில்லை.

இந்த அமெரிக்க எதிர்ப்பணியில் ஆயிரத்தொரு வேலைகள் இருந்தன. இரு மலைகளின் சரிவுகளுக்குமிடையே அமைந்த இடைவெளி மேட்டில் வரவேற்பு நிலையம் அமைக்கும் பணியில் அவள் ஈடுபட்டிருந்தாள். வட பகுதியில் முன்னர் தனது பெற்றோர்கள் தெற்கிலிருந்து வடக்கு வந்தவர்களை ஒன்று கூட்டும் நிலையத்தை ஏற்படுத்தியிருந்ததை ஒத்த விடுதியை அவள் அமைக்க எண்ணினாள். இந்தப் போர்முனைச் சந்தடியில் இத்தகைய வேலை சிறிதே கவனத்தில் தெரிந்தது.

இங்கே எதிரிகள் ஒரு அங்குல நிலத்தையும் விட்டு வைக்கவில்லை. ஒரு பெண் சமைப்பது கூட அவர்கள்

உள்ளத்தில் அச்சத்தை எழுப்புகிறது அடிக்கடி குண்டு வீச்சு. நச்சுத் திரதகங்கள் பொழிதல். இவற்றைத் தவிர்க்க வசதியான மலையுச்சி இருப்பிடங்களை அடிக்கடி மாற்ற வேண்டியநிலை. நெல் மரவள்ளிக்கிழங்கு வயல்கள் மட்டுமின்றி மற்ற உணவுப் பொருள் உற்பத்தி நிலங்கள் அனைத்தையும் —52 விமானக் குண்டு வீச்சால் கட்டாந்தரைகளும் தோண்டி எடுக்கப்பட்டிருந்தது. எதிரிகள் கற்பாறைகளைச் சுண்ணாம்புப் பள்ளமாக்கினார்கள். மலைப்பாதைகளைக் கட்டாந்தரையாக்கினார்கள். தாவர வர்க்கங்களையும் அழிக்க முயன்றார்கள் ஆயினும் வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வு சாவினும் வலியது. புதிய இலைகள் துளிர்விட்டன. இளஞ்செடிகள் தடைசெய்ய முடியாது வளரத் தொடங்கின. கருணைச் செடிகளை அழிப்பது எளிதாக இருக்க வில்லை. அதன் கிழங்குகள் மட்டும் நாக்கை கரகரத்தன. தொண்டர் படைப் பிரிவு புகை வண்டியை விட்டிறங்கி தென்பகுதி செல்லும் வழியில் தங்கும் முதல் நாளிரவு. இந்த அமெரிக்க எதிர்ப்புப் போரில் போர்முனை நாடி செல்லும் தானும் இதில் பங்குற்றுவது அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை தந்தது.

எதிரிகள் எங்களைப் பயமுறுத்துவதாலும் பேயாக மாறட்டும். பலாத்காரத்தில் அவர்கள் ஈடுபட்டால் முட்டாள்தளத்திற்கு விதை விதைத்தவர்கள் ஆவர்.

சில எழுத்தாளர்கள் இளமைக் காலத்துக் கனவு வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் பொழுது காலைப் பொழுதின் முன்னுள்ள பனித்தளி மறைவது போன்று எனக்கூறுவர். ஆனால் இவளோ அப்படிக்கருதவில்லை. அவள் கனவு நனவாவதை உணர்ந்தாள். சிறுமியாக இருந்த காலத்து அவள் கனவு கண்ட மலைத் தடத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கிறாள். அதன் அழகையும் அவசியத்தையும் நன்கு உணர்கின்றாள்.

தினமும் பறித்து சமைக்கக்கூடிய முறையில் அவள் சுற்றிலும் அறியாப் புதுவகைக் கீரை காய்கறித்

தோட்டத்தை தானே அமைத்தாள். ஆயினும் தான் செய்த பணியில் அவளுக்கு நிறைவு தோன்றவில்லை. பலகாலமாகவே அவளுக்குப் போர்முனை செல்பவர்க்கு அவர்களின் வீட்டுச் சாப்பாடு போல் செய்து கொடுக்க ஆசைப்பட்டாள். அதில் எதுவும் இடையூறா? காடுகள் தங்களால் தரமுடிந்ததைத் தந்தன. இனிமேல் அவைகளிடமில்லாததை உற்பத்தி செய்தல் வேண்டும். அவளது இந்த அந்தரங்க ஆசையைப் பலரிடையே கூறினாள். இருப்பினும் இதைச் சிலரே உணர்ந்தனர் அங்கும் இங்கும் திரும்பி வரும் சந்தர்ப்பங்களில் சிலவே இருந்தாலும் பலவித வேறுபணிகள் இருந்ததாலும் இதை அவ்வீரர்கள் மறந்துவிடுவார்கள். அவளைப் பலர் ஒரு அன்புச் சகோதரியாக எண்ணினர். வீட்டிலிருந்து கடிதம் கொண்டு தருவார்கள். சிலர், கொண்டை ஊசிகள், ஒரு கைக்குட்டை, சமையற் கத்தி, பின்னல் ஊசிகள், 'டொங்குவான்' உள் சட்டை இவற்றை அன்புடன் கொணர்ந்து தருவார்கள். ஆயினும் ஒருவர்கூட அவளுக்கு மிக அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்பட்ட காய்கறி விதைகளைக் கொணர மறந்துவிடுவார்கள்.

ஒரு நாள் வடக்கேயிருந்து தங்குதளத்திற்கு ஒரு நடுத்தர வயதுடைய ஐந்தாம் பகுதியைச் சேர்ந்தவர் வந்திருந்தார். அவர் அவளது தனித்திருந்து சேவை செய்யும் சமையற் கூடத்தைக் கவனித்தார். என்பது பேருக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு கையாள் இல்லாது தனித்திருந்து சமைக்கும் திறனையறிந்து அவளுக்குக் காய்கறி நறுக்கிக் கொடுத்து உதவினார். அவர் நல்ல அறிவுள்ள ராகவும் நடை துரிதமாகவும் கச்சிதமானவராகவும் இருந்தார். ஆயினும் ஒவ்வொரு முறையும் அவள் 'காய்கறி' என்று கூறப்பட்டவற்றைப் பற்றி விளக்கம் அடிக்கடி கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிருந்தது.

—“இங்கு எவ்வளவு நாட்களாக இருக்கின்றீர்கள்?”
அவர் கேட்டார்.

—“நான்கு வருடங்களாக”

—“படையில் ‘இரண்டாவது’ ஆண்டா?”

—“இல்லை, இங்கு தொண்டர்படையில் சேருவதற்கு முன்னரே இரண்டு ஆண்டுகாலம் பணிபுரிந்திருக்கிறேன்”

—“விடுமுறை எடுத்திருக்கிறீர்களா?”

—“இன்னும் இல்லை” என்று புன்னகை செய்தவாறே கூறினாள்.

உண்மையில் அவளுக்கு விடுமுறை தரப்பட்டது. ஆனால் படையில் ஆள்குறைவாக இருந்ததால் அவள் தங்கிவிட்டாள்.

—“உங்கள் உள்ளூர்க்காரர்களைச் சந்தித்திருக்கின்றீர்களா?”

—“ஆம்! பலபேரை”

பின்னர் டீய் தன் சொந்த ஊர்க்காரர்கள் பலரைச் சந்தித்த விதத்தைக் கூறினாள்.

அன்று மாலை தோழர் ‘காவ்’ வரவேற்புப் பணியில் ஈடுபட வரும் வழியில் சேர்த்த கீரை வகைகளையும் ஏந்தியவாறு உச்சக் குரலில் ‘இந்தாருங்கள் மிண்டுயி’ எனக் கூறித் தரையில் னவத்தார்.

அவள் நிலக்கரியை அப்புறப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அவள் வரத் தொடங்கி பதில் கூறத் தொடங்குவதற்கு முன்னரே “சீக்கிரம் வாருங்கள். அங்கே விருந்தாளி இல்லத்தில் உங்கள் சகோதர்களைக் காணலாம்.

“அப்படியா?”

இதுமாதிரி உள்ளூர்க்காரர்களைச் சந்திக்கும்படியாகப் பலமுறை கேட்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஒவ்வொரு முறையும் அவள் அறிமுகமில்லாத முகங்களையே காண நேரும். காரணம் அழைத்து வரும் வீரர்களும் வந்து சேரும் படையினர்களும் இவள் ஆற்றும் பணியைப் பற்றியே பேசுவதால்

அவளைக் காணும் ஆவலில் தாங்கள் சொந்த ஊர், உறவினர் என்று சாட்டுக்கூறி பார்க்க விரும்புவார்கள். நிலையத்தில் இந்த ஒரே பெண் என்பதாலும் அவளைப் பார்ப்பதற்காக இத்தகைய பொய்யைக் கூறுவது உண்டு.

“அவர்கள் பொய் கூறுவதாகத் தெரியவில்லை. உங்கள் உச்சரிப்புப் போலவே உங்கள் பகுதியினரது போல்தான் இருக்கிறது”

“அவர்கள் பெயர் என்ன?”;

“ஒருவர் குயென் மற்றவர் சாங். அவர்கள் என்னை விட உயரமானவர்கள். குயெனுக்கு இவ்விடத்தில் ஒரு தழும்பு இருக்கிறது” எனக் காவ் கூறி தனது இடது புறக் கண்ணணடை காண்பித்தார்.

ரூயீக்கு ஒரு தம்பி மட்டுமே இருந்தான். அவனும் படிப்பிற்காகச் சென்றிருந்ததாகக் கேள்வி. மேலும் அவள் பெயரும் வேறு அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. குயென் என்றோ சாங் என்றோ தனக்கு உறவினர்கள் இருந்ததாக அவளுக்கு ஞாபகம் இல்லை.

அவர்கள் உங்களுக்கு சகோதரர்கள்தான். சந்தேகம் இல்லை. காட்டுக் கருணை போன்றவற்றைச் சாப்பிட்டு உங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் ஞாபகமே இல்லாமற் போய்விட்டது போலும்” என்று காவ் சலிப்புடன் கூறி வெளி நடந்தார்.

காவ் அப்பாவிமானதால் நம்பிவிட்டார் போலிருக்கிறது. சில படை வீரர்கள் அழகாக பொய் பேசுவார்கள். தன்னைப் பற்றி எல்லாம் தெரிந்ததாகக் கூறுவார்கள். அன்று பல விருந்தினர்கள் வந்திருந்தனர். எனவே அவள் அங்குமிங்கும் ஓடி ஆடி வேலை செய்து கொண்டிருந்ததால் சுத்தமாகவே அவர்களை மறந்து போயிருந்தாள்.

இரவுச் சாப்பாட்டைப் படையினர் முடித்த பின்னர் அவற்றை சுத்தம் செய்ய விடுதிக்குச் சென்றபொழுது காவ்

பள்ளத்தில் இறங்கியவாறு அறையினுள் நுழைந்து, “மிண்டீயீ, இதோ அவர்கள் வருகிறார்கள்!” என்றார்.

காவிற்குப் பின்னால் மூன்று புதிய மனிதர்கள் வந்தனர். ஒரு உயர்ந்த படைவீரன் டீயீவிடம் சிரித்தவாறே சென்று

“எப்படி சுகம்? என்னை ஞாபகம் இல்லையா? என்று கையைப் பிடித்தவாறு கேட்டான.

டீயீ சிறிதுநேரம் சலனமற்று நின்றவாறு பின்னர் மகிழ்ச்சி பொங்க ‘ஆ! சாங்’ என்றான்.

“இது குயென்” என்று இடது கண்களுக்குமேல் நெற்றியில் ‘காயத் தழும்புடையவனைச் சுட்டியவாறு கூறினான்.

எவ்வளவு சீக்கிரம் அவர்கள் மாறிவிட்டார்கள். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சிறு பையன்களாக அவர்கள் பம்பரங்களையும் மற்றும் அவர்களே தயாரித்த போட்டிகளை விளையாடுவார்கள். ஆனால் இன்றோ வளர்ந்து பெரிய படைவீரர்களாக உள்ளனர். அவர்களை அடையாளங் காணாததில் ஆச்சரியமில்லை.

சாங் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபின் வாயிலில் நின்ற அறி முகமானவர்போல் இருந்த பேர்வழியைச் சுட்டிக்காட்டி,

“இவர் எனது படைப் பகுதியின் உப தலைவர் தின்” என்றான்.

“அவரும் நம்முரவர்தான் ஞாபகமிருக்கிறதா?”

மௌனமாக அந்த படை வீரன் நடந்து வந்தான். தொப்பியைக் கழற்றியவாறு தனது மொட்டைத் தலையை காட்டியவாறு, “எப்படி மிண்டீயீ! என்னை உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? இங்கு நாமெல்லோரும் சகோதர சகோரிகளும் தோழர்களும் தானே” என்றார்.

“நமது கோவிலிலிருப்பவர்” என்று குயென் தனது உதட்டைக் கடித்து புன்னகையை அமுக்கியவாறு கூறினான்.

ரீயீ இப்பொழுது இனங்கண்டு கொண்டாள். அவர் வேறு யாரும்ல்ல; உள்ளூர்க் கோயிலின் பிக்குதான்! “ஆ! நீங்களும் படையிலா?” என ஆச்சரியத்தால் கேட்டாள். கேட்டதும் தான் தவறாகக் கேட்டுவிட்டதை உணர்ந்தாள். “நான் ஏன் சேரக்கூடாது?” என்றான் படைவீரன்.

‘அவனது’ பங்காளிச் சகோதரர் இருவரும் ஊரில் நடந்த சம்பவங்களை விவரித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவளது பெற்றோர் சுகமாக இருக்கின்றனர். அவளது தம்பி படிப்பதற்காக வெளிநாடு சென்றுள்ளான். பட்டம் பெற்றுள்ள சகோதரி குடும்பத்துக்கு உதவி செய்வதற்காக உள்ளூரில் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றுகிறாள். உற்சாகத்துடன் அவர்கள், ஊரின் அருகேயுள்ள வாய்க்காலின் கரைகளில் வடபுறம் சவுக்கு மரங்கள், புளிய மரங்களும்; தென்கரையில் தென்னையும் வாழையும் நட்பிருப்பதையும் கூறினார்கள். கரைகளில் நல்ல நிழல் விழும் அளவு அவை வளர்ந்து விட்டதையும் குறிப்பிட்டார்கள். ஊரைச் சுற்றியுள்ள சேறு நிறைந்த வயல்களை யந்திர கலப்பைகள் உழுவதையும் கூறினார்கள். ஊரில் பல வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் எதிரிகள் அழிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் போர் முனையில் தாங்களும் பங்குபெறத் துடிப்பதையும் கூறினார்கள்.

ஒவ்வொரு தங்குதளம் சென்றடைந்ததும் அவர்கள் அவளுக்குக் கடிதம் எழுதினார்கள். ஒரு கடிதம் கூறுவது “அன்புள்ள அக்கா! உன்னைக் கண்டதும் நாங்கள் வீட்டிலிருந்தவாறே இருந்தது. இப்பொழுது நாங்கள் சரியாகி, அணி நடையில் பழக்கப்பட்டு விட்டோம். அடுத்த முறை

எங்களை காணநேர்ந்தால் — பந்தயம் கட்டுகிறோம். உன்னால் அடையாளம் கண்டுகொள்ளவே முடியாது” இதன்பின் அவள் ஊரினரும் உறவினரும் வந்துகொண்டிருப்பதை அவள் உணர்ந்தாள்.

“பார்த்தீர்களா? என் ஊரினர் முன்னேறிவிட்டார்கள். நான் இத்தகைய தொழிலைச் செய்கிறேன்!” என ருயீ முடித்தாள்.

“இதைவிட முக்கியமான தொழில் எதை நீங்கள் விரும்புகின்றீர்கள்?”

“நான் அப்படியாக ஒன்றும் விரும்புகிற கட்டாய மில்லை. என் சேவையெல்லாம் சின்னதுதானே!”

“அப்படி என்ன லேசான சேவையா? சீனத்துப் சூப்பு, அரிசி ரொட்டி சிலசந்தர்ப்பங்களில் நூட்டல்ஸ்களும் கட்ச் கட சுருள்களும் இந்த நட்டநடுக்காட்டில் தருவதானால் அதோ பள்ளத்தாக்கில் இல்லாத புதுவகைக் கீரைகள்!”

ருயீ விரைந்தாள். ‘எங்களது ஏழைக்குடும்பம், நான் வீட்டிலிருந்த பொழுது அம்மா சில மீன்களையோ நண்டு களையோ எனது சாப்பாட்டிற்குக் கொணர்வாள். நமது தோழர்களுக்கு நல்ல சாப்பாடாய்த் தர வேண்டாமா?’

“வீடுகளில் சமைக்கின்ற வகையெல்லாம் நான் இங்கு படைக்க விரும்புகிறேன். இந்தக் காட்டுக் கீரைகளுக்குப் பதிலாக கடுகுக் கீரை மசியல் தந்தால் நன்றாக இருக்குமே எனக் கருதுகிறேன். தீவுப் பகுதி படைவீரர்கள் கட்டாந் தரையை நல்ல காய்கறித் தோட்டமாக ஆக்குந்திறமையுள்ளவர்கள். இங்கு காணியோ நிறைய இருக்கிறது. நான் ஒரு காய்கறித்தோட்டமும் போட்டுக்கொண்டாலென்ன?

“நீங்கள் விரும்பும் இல்லத்தை அமைக்க உதவுகிறேன். இக்காலத்தில் எல்லோருக்கும் ஒன்றிற்கு மேலான வீடு தேவைப்படுகிறது, நாம் மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்கா?”

இதைக் கூறி விருந்தின பகுதிக்குச் சென்றார். தனது கித்தான் பையிலிருந்து ஒரு பொட்டலத்தை எடுத்து அதிலிருந்த காய்கறி விதைகளில் பாதியளவை டீயீவிடம் கொடுத்தார்.

பாதை யோரத்தில் சிலதளதளத்த கீரைச் செடிகளைக் கண்ட இரு படைவீரர்கள் நின்றனர். நடுத்தர உயரமுடைய சுறுசுறுப்பான பேர்வழி சோர்வடைந்த கண்களுடன் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவ்வப்போது, காய்ந்த புல்தரையை உதைத்துக்கொண்டு எதையோ தேடுவதுபோல பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஒரு வீடு இருக்கிறது! போய்ச் சிறிதுநேரம் ஓய்வெடுப்போம்” என உறுதியாகக் கூறினான்.

“அதற்குள்ளாகவா? இரவுக்கு முன்னால் இன்னும் கொஞ்சம் நடந்தாலென்ன” என்று அந்த நெடிய மனிதன் தயக்கத்துடன் கரங்களைக் கைத்தடியில் சாய்த்துத் தனது கட்டப்பட்ட காலை வெட்டப்பட்ட மரத்துண்டத்தின்மேல் வைத்தவாறு கேட்டான்.

“எவ்வளவுதான் நாம் இன்று இரவு முழுதும் நடந்தாலும் நமது படையை நாம் போய்ப்பிடித்துவிடப் போவதில்லை. வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு சுகமாய் ஊஞ்சலில் தூங்கவிரும்புகிறாய் அல்லவா? உனது புண்ணுக்கு மருந்து போட்டுக் கட்டிக் கொள்ளாவிட்டால் தொந்தரவில் மாட்டிக்கொள்வாய். நன்றாக ஓய்வெடுத்துக் கொண்டபின் காலையில் புறப்படுவதுதான் நல்லது. ஒருநாள் சணங்கிப் போவதில் ஒன்றும் குடிமுழுகிப் போவதில்லை”

தேய்ந்த காலடிப்பாதையைத் தொடர்ந்து சென்று ஒரு மலை இடுக்கிற்குச் சென்றனர், வற்றிய ஓடையைக் கடந்ததும் ஒரு பெரிய பாதை தென்பட்டது ஏதோ பூடகமான தாக இருந்தது.

விரைவில் காட்டின் மத்தியில் அங்குமிங்குமாக வீடுகளும் சிகப்புக் கூரைகொண்ட சிறிய பெரிய இடங்கள்; கூடாரங்கள் அடிக்கவும் ஊஞ்சற்படுக்கைகளைக் கட்டிக் கொள்ளவும் உதவும்வகையில் மரக்கிளைகளினால் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. சுற்றுமுற்றும் ஒருவருமில்லை. ஒரு விளம்பரம் மட்டும் தொங்கியது. “தோழர்களே நன்றாகக் கவனியுங்கள் வழியெல்லாம் கிரைகளுக்கோ குறைவில்லை. ஆகவே பறிக்கத் தொடங்காதீர்கள்!” எனக்கிரைப் பாத்தியினருகில் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

தனது சகா நொண்டிக் கொண்டு தன்னை நோக்கி வருவதைக் கவனித்த அந்த நடுத்தரப்பேர்வழி “தங்குதளம் பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது போலும். நான் இடத்தைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறேன்” என்றான்.

பையை மற்றவனிடம் கொடுத்துவிட்டு அந்தக் காட்டினுள் நுழைந்தான். மூங்கிற்புதரருகில் காயத்திற்குக் கட்டுப்போட்டிருந்தவன் அமர்ந்தான், சுற்றுமுற்றும் கிடந்த வெற்று சிகரெட் பெட்டிகளையும் துண்டங்களையும் வீட்டின் முன்னாள் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்த மரத்தையும் கவனித்தான்.

இள்வேனிர்க்காலம் குளிரும் வறட்சியும் நிறைந்த நேரம். அவனது உதுகள் வருங்கின. காலிலுள்ள புண்ணோ பொல்லாத வலியைத் தந்தது, தனது சகாக்கள் ஆறுகளைக் கடப்பதும் மலைமீது ஏறி தென்பகுதி செல்வதையும் காண அவனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. தான் அஜாக்கிரதையாக இருந்தது தவறு. பாதையில் மரங்கள் புதிதாக வெட்டப்பட்டிருந்தன. அட்டைகள் உள்ளே புகுந்து விடுமோமென்று பயந்து சப்பாத்தைக் கழற்றியிருந்தான். வெறுங்களோடு நடந்ததால் பாதையை நன்றாகக் கவனித்து நடந்திருக்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல் சிகப்பு அடிப்பக்கமுள்ள குரங்கைப்பார்த்து நடந்திருக்கவேண்டியதில்லை. வெட்டுக் கட்டை கட்டைவிரலுக்கிடையே குத்திவிட்டது. சமாளித்துக்

கொள்ளலாம். மற்றவனல்லா ஓய்வெடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறான். புதிய நண்பன். நல்லவனும் கூட. அதோடு படையைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டாலே தங்குவதற்கு இடமும் கிடைக்காது. பகற்பொழுது அப்பொழுதுதான் கழிந்திருந்தது. எனவே இவ்வளவு சுருக்கில் ஓய்வெடுப்பதும் கஷ்டமாக விருக்கிறது.

“புறப்படு! பாதையைக் கண்டுவிட்டேன்” என்று அவனது நண்பனின் சொற்கள் அவனது எண்ணங்களின் தொடர்பைத் தடுத்தன.

கைப்பையைத் தூக்கினான். நடக்கக் கிளம்பியதும் அவனது புண்ணலிருந்து சகிக்கமுடியாத வலிதோன்றுவதை உணர்ந்தான். கைகம்பினைத் தாங்கியவாறு நண்பனின் பின்சென்றான். இப்பொழுது அதிகமாக நொண்ட நேர்ந்தது. காட்டைக் கடந்ததும் பாதை தென்பட்டது.

“நாமிருவரும் ஒருபடை அணியில் இருப்பதாகக் கருதி நான் உதவிசெய்வதாக எண்ணிக்கொண்டே நடவுங்கள்” என்று நண்பன் கூறினான்.

அதுசரி நான் ஒன்றும் கூறவிரும்பவில்லை. அவன் இஷ்டப்படியே செய்யட்டும் அவன் என்னைவிடப் புத்தி சாலிதானே படைவீரன் நொண்டிக் கொண்டே அமைதியாக எண்ணமிட்டவாறு நடந்தான். தன்னுடன் வருபவன் ஒரு படைத்தலைவனாக இருக்கக்கூடுமோ?

ஏற்றமுள்ள மலை அவர்கள் வழியைத் தடுத்தது. சுற்றிலுமுள்ள தென்னை மரக்கிளைகளையும் பாதையதன் ஊடே சுவர்போல் விழுந்துகிடந்த மரத்தினைப் பிடித்தவாறு ஏறி நடந்து வருமாறு கூறினான் உடன் வந்தவன். வீட்டிற்கு இட்டுச் செல்லும் வளைவான பாதையும் கைபிடிதாங்க பிரம்பினால் ஆனவேலியுள்ள வீட்டை நோக்கிச் சென்றது. தனது நண்பனை அவன் கூப்பிட எண்ணியபொழுது இவ்வார்த்தைகள் கண்முன்னே காணவும் படிக்க நேர்ந்தது

“கமீதீன் ஊரைச் சார்ந்த மிண்டுயீ இங்கு வசிக்கிறார். தனது ஊர்னரை அவர் வரவேற்கின்றார் இவை மரத்தின் மீது பொறிக்கப் பட்டிருந்தன. அங்கு தங்கியிருந்த ஏதோ விளையாட்டுப் புத்தியுள்ளவன் இச்செங்குத்தான ஏட்டைக் கடந்து அவன்தனது சொந்த ஊருக்குப் போகுமுன் இதைப் பொறித்திருக்க வேண்டும். ஒரு பெண்ணா? அம்மனிதன் தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டான். அவள் எப்படி இருப்பாள்? சுமுகமாக இருப்பாளோ? அன்றிக்கொரோமாக இருப்பாளோ? எப்படியோ தனக்கு உதவி செய்யவிரும்புவரின் பெயரை முன்கூட்டியே தெரிந்திருப்பது நல்லதுதான். டீயீ... டீயீ... அவள்பெயர் எனக்கு ஞாபகமிருக்குக்கிறது.

“வா வா! இன்னும் சிலபடிகள்தான். அப்புறம் விடுதிக்குச் சென்றடைந்து விடலாம்” வெளியிலிருந்த நண்பனை உற்சாகப்படுத்தினான்.

இருவரும் மேலேறி நடந்தனர். மலையினுள்ள பெரு மரங்கள் சிறுமரங்களை மறைத்தன. ஆயினும் அவர்களுக்கு முன்னால் பார்த்ததைவிட உயர்ந்த மலைகள் கண்ணிற் தென்பட்டன. தண்ணீர் ஓடுவதின் ஒலிகேட்டது. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபொழுது மூங்கிற்பீலியில் மலையிலிருந்து தண்ணீர்வந்து கொண்டிருந்தது. அடியில் பிளாஸ்டிக்கினால் மூடப்பட்டிருந்த வெட்டிய குழி ஒன்றில் தண்ணீர் நிரம்பிக் கொண்டிருந்தது. காக்கிநிற ரவிக்கையணிந்த பெண்ணொருத்தி தண்ணீர் தூக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

“மாலை வணக்கம் மிண்டுயீ” எனப் படைவீரன் கூறினான். நட்புப்பெறுவதற்கு இங்ஙனம் கூறியிருக்கக் கூடாது எனப் பின் எண்ணினான்.

திடீரெனத்தோன்றிய புதுமுகங்களையும் அம்மாலை வணக்கத்தையும் கேட்டு ஆச்சரியமடையவில்லை. அவள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

அவளது அன்புகனிந்த முகமும் நம்புகின்ற சுபாவமும் கொண்ட அவளது தோற்றம் உதவிசெய்யத் தயாராக

இருப்பவளாகத் தோன்றியது. தலையிலிருந்த தொப்பியைக் கழற்றி முகத்திற் பொங்கிய வியர்வையை விசிறிக் கொண்டாள். அவளது முடி அடர்த்தியாவும் அழகாகவும் இருந்தன.

“சொந்தலூர் வாசியைப் பார்க்க வாருங்கள். நாங்களெல்லாம் கம்தீனிலிருந்து வருகிறோம்”

“மன்னியுங்கள். யாரென்று புரியவில்லை” எனக்கூறி ஊடுருவப்பார்த்து” யாருடைய மக்கள் நீங்கள்?” இருவருக்கும் சமவயதுடையவளாக இருந்தாலும் மூத்தவளைப் போல் நடந்துகொண்டாள். தனக்கு ஒத்தவயதினரை அவள் ஏன் இளையவர்களாக நடத்தினாள் என்பது புரியவில்லை.

“நீங்கள் கம்தீன் வாசிதானா மீஸ் டீயீ.”

“ஆம் நான் அவ்வூர்தான். சிறிது நில்லுங்கள். நாமெல்லோரும் ஒன்றாய்ப் போவோம்” என்றாள் அந்தப்பெண்.

பழைய பெட்ரோல் டின்னொன்றை அந்த குழியில் அமிழ்த்தி தண்ணீரை மொண்டு மேலே தூக்கினாள். படைவீரன் அவளது புருவங்கள் கத்தரித்து பதம் பண்ணாது அடர்த்தியாக ஆண்களைப் போலிருப்பதை நோக்கியவாறு காத்திருந்தான்.

“கம்தீன் வாசியென்று நீங்கள் கூறிக்கொள்கிறீர்கள். எங்களை உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? தூரவந்துவிட்டால் மறதிக்கூடத்தான்.

“நீங்களும் கம்தீன்வாசிகளா?” என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டு “காவ் இப்பொழுது கூறினாரோ?”

“தண்ணீர் வாளிதூக்க நாங்கள் உதவட்டுமா?” எனச் சினேகித முறையில் கேட்டான்.

“நீங்கள் தூக்கிக் கொண்டிருக்கிற சுமை போதாதோ? அதோ கால்வலியோடு வந்திருக்கிறீர்கள்” எனப்பதில் கூறி

அமைதியாயிருக்கிற மற்ற படைவீரன் நொண்டுவதைக் கவனித்தாள்! உங்கள் அரிசிப்பாரத்தை நான் தூக்கிக்கொள்கிறேன் என்று சொல்லி முடிக்குமுன் அவனது தோளிலிருந்து தானே வாங்கிக் கொண்டாள்.

ஒருவரும் அங்கு இல்லாததால் அவளே உணவு விடுதிக்கு இட்டுச் சென்று

“தோழர் காவ் திரும்பிவருகிறாரா?” என அவள் கேட்டாள்.

“நான் அவருடன் போகவில்லை. கால் புண்ணுள்ள இந்தத் தோழருடன்தான் உடன் வருகிறேன். இங்குதங்குமிடம் இருப்பதால் இளைப்பாறிச் செல்ல எண்ணினோம்.

“அப்படியா? அதுதானே தோழர் காவ் அவ்வளவு விரைவாகத் திரும்பமுடியாதே என்றுதான் பார்த்தேன். மன்னிக்கவும் என்னுடைய பெயர் உங்களுக்கு எப்படி தெரிந்தது?”

“அது ஒரு ரகசியம்” என்று அழகாகச் சிரித்தான். “எப்படியென்றால் இந்தப் பகுதியிலுள்ளவர் அனைவருக்குமே உங்கள் பெயர் பிரசித்தம்” என்று கூறினான்.

“நீ இங்கு இதற்குமுன் வந்திருப்பாய் என நினைக்கின்றேன். எனக்கு ஞாபகசக்தி என்பதே இல்லாதுபோய் விட்டது, எனினும் உங்கள் எல்லோரையும் எப்படித்தான் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்வது? உங்கள் சமைகளை இறக்கி வைத்து விட்டு இளைப்பாறுங்கள். பகல் சாப்பாடு ஒன்றும் நீங்கள் சாப்பிடவில்லையே, இன்னும் அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்”

அவள் சமையலறை சென்றதும் இருபோர்வீரர்களும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். அழகிய கேசம் படைத்தவன் கண்ணைச் சுழித்தவாறு சரியான இடத்திற்குத்தான் வந்து சேர்ந்தோம்” என்பதுபோல் இருந்தது.

“நமது பைகளைத் தொங்கவிட்டு ஒருகண் தூக்கம் போட்டு இளைப்பாறுவோம்” என்றாள், அவள்.

டீயி இரண்டு குவளைகளில் தண்ணீர் கொணர்ந்தாள்.

“இது தென் பகுதியிலுள்ள ஜின்செங்கஷாயம் என்று கூறி அவற்றை மூங்கில் மேஜைமேல் வைத்தாள். “உங்களுக்கு ஏற்கனவே சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை சாப்பிடுங்கள். உடலுக்குத் தென்பைத் தந்து உட்காமலிக்கும். பால்மாவு கலக்கக் கொதிநீர் தரட்டுமா? எனக் கேட்டு மறைந்துவிட்டாள்.

அவள் மூங்கில் நல்ல வாசனை தோன்றி அவர்கள் தொண்டையுள்ளும் சென்றது. அவர்கள் அந்த இனிப்பும் துவர்ப்பும் கலந்த பாணத்தை அருந்தித் தாகத்தைத் தனித்துக் கொண்டனர்.

டீயி இரண்டு டின் வாளிகளில் வெந்நீர் பாதி நிரப்பிக் கொணர்ந்தாள்.

“உங்கள் சப்பாத்துகளைக் களற்றுங்கள்” என்ற அழகிய முடிபடைத்தவனிடம் கூறினாள். உப்பு போட்டிருக்கிறேன். கால்களை அதனுள் விட்டு சுகமாற்றிக் கொள்ளுங்கள்”

பின்னர் காலில் கட்டுப்போட்டிருந்த வீரனிடம் சென்று

‘எங்கே உன் புண்ணைப் பார்ப்போம்’ எனக் கூறிக் கட்டுக்களை அவிழ்த்தாள். ஓ! நீயே கட்டுப்போட பழகினாயா? ஏன் நாஸ் உனக்கு ஒழுங்காகக் கட்டப் பழக்கவில்லையா? நான் புண்ணுக்கு மருந்து கட்டப்போகிறேன். நன்றாய் கவனித்துக்கொள். சுத்தமாக வைத்துக் கொள். அதைத் தினமும் கழுவி மருந்து போடு. விரைவில் குணமாகி போர்முனை செல்லலாம்”

“அவ்வளவு வலி அதிகமில்லை” என்றான் அவன் வெட்கத்துடன்.

“இந்த வாட்கிக் காலத்தில் வலிக்கத்தான் செய்யும். இந்த வெந்நீரில் காலைவிட்டு வைத்திருக்க வேண்டும். இன்னும் வெந்நீர் வேண்டுமென்றால் கேளுங்கள்” என்றாள்.

வாளியில் காலை விட்டுக் கொண்டு இரு வீரர்களும் மூங்கில் முக்காலியில் அமர்திருந்தார்கள். அவர்களிருவரும் பணிவான சிங்பையன்கள் போல் நடந்து கொண்டார்கள். அவளின் அன்புப் பராமரிப்பில் இருக்கும் சிறுவர்களாகத் தங்களைக் கருதிக் கொண்டனர்.

அப்பெண் எந்நேரமும் தான் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் சமயலறைக்குள்ளேயே நுழைந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் நேரமெல்லாம் அவ்வூரியத்திற்கே சரியாகிவிடும்.

சுடுநீர் சுகமளித்தது. வெடித்த தோல்கள் மென்மை தந்து வலியைக் குறைத்தன. அவர்கட்குப் புதிய கால்களே கிடைத்தது போலிருந்தது.

சிறிது நேரங்கழித்து கையில் மருந்து பெட்டியொன்றை எடுத்துக் கொண்டு அப்பெண் திரும்பினாள்.

“நான் உன் புண்களுக்கு மருந்துபோடப் போகிறேன்.” என்று காலில் புண்படைத்தவனிடம் கூறினாள். “நர்சின் வேலையில் நான் தலையிடுவதற்காக என்னை அவள் திட்டி னாலும் திட்டுவாள். ஆகையால் நன்றாய்க் கவனித்து நீயே கட்டிக்கொள்ள பயிற்சி செய்துகொள்.

புண்ணிற்குக் களிம்பு மருந்திட்டுக் கட்டியபின் இரண்டு விரல்களையும் கட்டினாள்.

“இப்பொழுது முயன்று பார்” என்றாள்.

காலணியைப் போட்டுப் புண்ணுள்ள காலை பூமியில் அழுத்தியவாறே சிறிது தூரம் அடியெடுத்து வைத்தான்.

“இப்பொழுது கைத்தடியை எறிந்துவிடலாம்” என்றாள் குதூகலத்துடன்.

“பகலுணவு தயார்! உள்ளூர்வாசிகளான உங்களுக்கு நல்ல வீட்டுச் சாப்பாடு தரப்போகிறேன். கோப்பைகளையும் உணலுட்டுக் குச்சிகளையும் கொடுத்த நீரில் கழுவி வருகிறேன்” என்றாள்.

சில விநாடிகளில் அவள் திரும்பி வரும்பொழுது மூங்கிற் கூடையில் ஆவிபோய்க்கொண்டிருக்கும் சோற்றையும் அதன் மத்தியில் ஒரு கிண்ணத்தில் கறிவகைகளும் இருந்தன.

“இதோ சாப்பிடுங்கள்”

இரு படைவீரர்களுக்கும் சங்கோஜமாக இருந்தது. பப்பட்டுடெனப் பேசும் ஆசாமிகூட மௌனமானான். அப்பெண்ணின் முகத்தை அதற்கு மேல் உற்றுப்பார்க்க விரும்பவில்லை. அடர்ந்த புருவங்கள் கொண்ட அமைதி முகம். அதில் அப்பாவிமான இருபெரும் கண்கள். வெயில் படாததால் ஏற்பட்ட தோளின் வெளுப்பு நிறம். அன்புடன் கூடிய அணுரசனையான பேச்சு எல்லாம் அவளை மரியாதை தரச் செய்தன.

“கடுகுக்கீரை?” என்று வாயில் கீரையை வைத்து கேட்டான்.

“ஆமாம் உள்ளூர்வாசனையுள்ள வீட்டு உணவு தருவதாகத்தானே கூறினேன்” என்றாள் முறுவலுடன்.

“உங்களுக்கு இவை எங்கே கிடைத்தது?”

“இங்கேயேதான். சில அடிகளுக்குமப்பால்”

இருவரும் சிரிக்கவில்லை. எளிய ஆனால் சுவையான உணவு அவர்கள் வீட்டுச் சாப்பாட்டை நூபகப்படுத்தி ரசிக்கச் செய்தது.

“ஒரு முட்டையோ மீனோ குழம்புக்குக்கிடைத்திருந்தால் மேலும் வீட்டுச் சாப்பாடு போலிருக்கும்” என்றான் உவப்புடன். “எனது சகோதரர்கள் இருவர் வந்தபொழுது

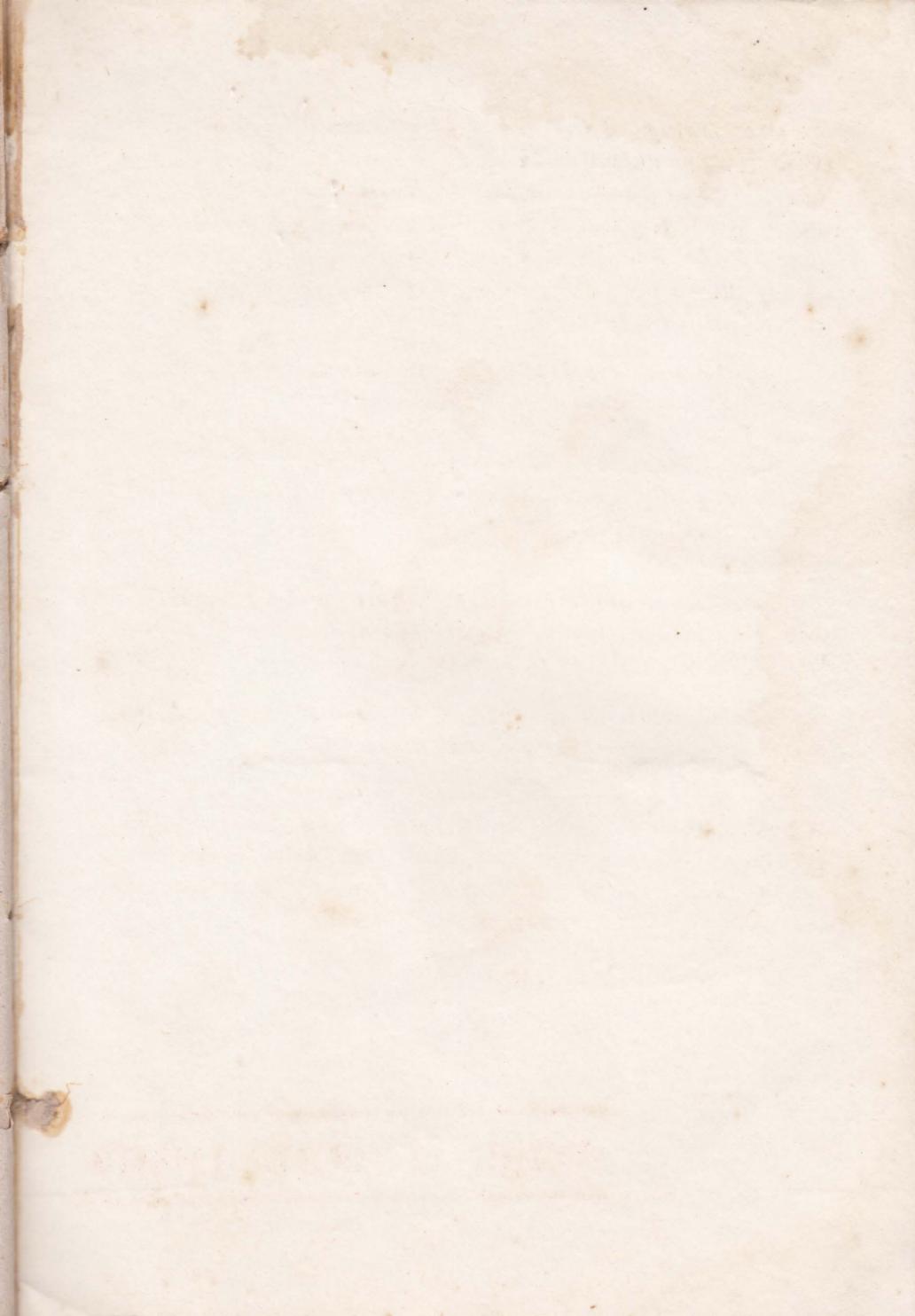
இங்கு காய்கறித் தோட்டமே இருக்க வில்லை. மகிழ்ச்சியிலே தடுமாறினேனெயொழிய ஒன்றும் இனக்கமாகச் செய்து கொடுக்க முடியாமற்போய்விட்டது. அதோடு அவர்களும் சிறிதுநேர ஓய்வெடுக்கத்தான் வந்தார்கள். நீங்களே பரிமாறிக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் தங்கும் இடத்தை காட்டிவிடுகிறேன். அதற்குமுன் என் காய்கறித் தோட்டத்தையும் காண்பிக்கிறேன்.’’

அப்பெண் திரும்பியபொழுது அவர்கள் புறப்படத் தயாரானார்கள். அழகிய முகங்கொண்ட படைவீரன் அவளது அன்புள்ள அகலக் கண்களை நோக்கியவாறே, “உங்கள் வீட்டுச்சாப்பாட்டிற்காக நாங்கள் நன்றியுடையோம். உங்கள் உதவிகளுக்கும் நன்றி. இன்று எப்படியும் எங்கள் படையைப்போய்ப் பிடித்துவிடுவோம்’’ என்றான் மரியாதையுடன்.

அவர்கள் அவசரமாகப் புறப்படுவதைக் கண்டு வியந்தவளாக “நீங்கள் இரவு தங்கிச் செல்வீர்களென எண்ணினேன்’’ என்றாள்.

எனவே அவளது முற்றத்துக் காய்கறித் தோட்டத்தை அந்த இருவீரர்களும் பார்வையிடவில்லை.

சென்ற இலையுதிர்காலமுதல் எண்ணற்ற வீரர்கள் வந்துபோயிருப்பார்கள். போர்முனை செல்லும் வழியில் மலையுச்சியில் மிகவும் அன்புடன் அப்பெண்ணால் பராமரிக்கப்பட்ட காய்கறித் தோட்டத்தைக் கண்டுசெல்ல அவர்களுக்குக் காலம்தான் போதவில்லை.

சவுத் ஏசியன் புகஸ்